THE VIVEKA CHINTAMANI

Monthly Tamil Magazine and Popular New Review

oted to the Diffusion of Practical Truth and Knowledge, to Educational and Social Topics and to the "Children's Educational Movement."

Dealing with the Problems of Child Education, Social Service, Self-culture, and Ethics. Adapted for Use in Homes and Schools and approved as suitable for use in all Elementary and Secondary Schools.

God is Love : Knowledge is power : AUM.
"Love and Learn"—"ஓதுவதொழியேல்."
SATYAMEVA JAYATE.

Vol. XXIII.

(For the Tamil Year Rakshasa)

April 1915=March 1916.

விவேகசிந்தாமணி

அறிவைப் பரவச்செய்வதற்கான மாதாந்தரத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

அறிவுடையாரெல்லாமுடையார் அறிவிலா
ரென்னுடையரேனுமிலர்.—திருக்குறள்.
கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க வதற்குத் தக.—திருக்குறள்.

23-ம் புத்தகம்.

(ராக்ஷஸ௵)
1915-௵ எப்ரல்௴ முதல் 1916-௵ மார்ச்சு௴ வரை.

PUBLISHED BY
THE SECRETARY, DIFFUSION OF KNOWLEDGE AGENCY,
For The Lalita Publishing Co., (Sole Agents and Managers,)
Lalitalaya, 19, Adam St., Mylapore, Madras, S.
1915-1916.

und Vol. Rs. 5. nett.] **[Unbound Vol. Rs. 4 nett.**

TABLE OF CONTENTS.

Vol. XXIII (April 1915-March 1916)

No. 1. For APRIL 1915.

"For Social Service what was required was not money but men."

1915ஹு ஏப்ரல்மீ 1-வது சஞ்சிகை. (சித்திரை)

No. 2. For MAY 1915.

"It is our Duty to work most of our lives and work well."

1915ஹு மேமீ 2-வது சஞ்சிகை.

No. 3. For JUNE 1915.

" Education is at best only a process of devoloping what heredity had implanted in the mind."

Frontispiece 1. " The All-India Children's Memorial Picture." 2 H. E. Lord Hardinge with Family. 3. H. I. M. The King-Emperor in Indian Uniform.

1915ஹு ஜூன்மீ 3-வது சஞ்சிகை.

படங்கள் 1. "பாலபோத சமஷ்டி சேவைஸாதனபடம்" 2. லார்ட்ஹார்டிஞ்சவர்களும் அவருடைய குடும்பமும், 3. ராஜாதிராஜ ஜியார்ஜ் அரசர் (இந்தியராணுவ உடையில்)

No. 4. For JULY 1915.

" Work is of a religions nature:—Wcrk is of a brave nature ; which it is the aim of all religions to be."

1915௵ ஜூலை௴ 4-வது சஞ்சிகை,

No. 5. For AUGUST 1915.

" We should be wary what Persecution we raise against the Labours of Public Men."

1915ஹு ஆகஸ்டுமீ 5-வது சஞ்சிகை.

No. 6. For SEPTEMBER 1915.

"Right will conquer, Truth will make us free."

1915ஹு ஸெப்டம்பர்மீ 6-வது சஞ்சிகை.

"தர்மமே ஜயம், ஸத்யமேவஜயதே"!

No. 7. For OCTOBER 1915.

"The Education of the Child must have in it the making of the Man in the Child."

1915ஹு அக்டோபர்மீ 7-வது சஞ்சிகை.

பாலபோதசிக்ஷை குழந்தையை ஆளாக்கிவிடுவதா யிருக்கவேண்டும்.

No. 8. For NOVEMBER 1915.

"Uncontrolled this 'Will' means universal strife for survival by destruction of all else."

1915ஹு நவம்பர்மீ 8-வது சஞ்சிகை.

No. 9. For DECEMBER 1915.

" A GOOD BOOK is the precious life-blood of a Master-Spirit embalm'd and treasur'd on purpose to a life beyond life."

1915ஹு டிஸம்பர்மீ 9-வது சஞ்சிகை.

No. 10. For JANUARY 1916.

" Children have a Stronger Desire for First Principles than most People Suppose."

1916ஹு ஜனவரிமீ 10-வது சஞ்சிகை.

No. 11. For FEBRUARY 1916.

"Education, in fact, is as important as War Service."

1916ஹு பிப்ரவரி௴ 11-வது சஞ்சிகை.

உண்மையில் யுத்தசிக்ஷையைப்போல் பாலசிக்ஷையும் முக்கியமானதே.

No. 12. For MARCH 1916.

"Strive, Strive and Strive again, in spite of failures, having this high ideal to encourage!"—The Hon'ble

1916ஹு மார்ச்சு௴ 12-வது சஞ்சிகை.

"ஊக்கமது கைவிடாதுழைக்க, உழைக்க, ஊக்கமொடுழைக்க, ஊருக்குழைக்கவே!"

"FOR SOCIAL SERVICE WHAT WAS REQUIRED WAS NOT MONEY BUT MEN."

"Give me not O God, that blind, fool faith in my friend that sees no evil where evil is, but give me, O God that sublime belief that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your choice and stick to it till you reach the End.'

ஸத்தியம் வத—SPEAK THE TRUTH.

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR." "TO THINE OWN SELF BE TRUE."

R011-125-126 1281 1-224 (350)

EDUCTIONAL AND SOCIAL

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஓம் தத்ஸத்.] [God is Love: Knowledge is Power: *Aum*

"New Series" ஸத்தியமே ஜெயம்—SATYAMEVA JAYATE. "Approved'

புத்தகம். 23.] ராக்ஷஸ௵ சித்திரைமீ, 1915௵ ஏப்ரல்மீ [சஞ்சிகை 1

"GOD HELPS THOSE WHO HELP THEMSELVES."

......" For social service what was required was not money but men, men of the right sort with right sentiments, with an abiding love and charity and full of faith in their work."—*Mr. M. K. Gandhi.*

"God helps by hints and suggestions or inspiration only, but never materially."—*Indian Proverb.*

"Few of your countrymen have taken up this question of religion and education with the conviction and fervour that you manifest. I fear you are over-working yourself and exhausting your strength in trying to advance the measures you have at heart. I have......the new Director......I trust he will see his way to help you in this and other matters in which you are deeply interested."—*D. Duncan, Esq., M. A., D. Sc, in* 1904.

"I am able to discover in it (Godward Ho!) the aspirations of a sincere seeker after a deeper knowledge of God."—Dr. Cuthbert Hall, Barrow's Lecturer in the *University of Chicago, in* 1904.

The Hon'ble Sir Harold Stuart, K.C.S.I., K.C.V.O., writes under date 28th April 1915.

"Please accept my thanks for the copies of the Educational and War Numbers of the "Vivekachintamani," which you have been kind enough to send me......I have no doubt that your account of the war will prove very useful"

THE VIVEKACHINTAMANI WAR NUMBER.—We have received a copy of the "Household narrative of contending folks in the Great War of 1914," re-issued in one volume with an introduction by Mr. H. O. D. Harding, I.C.S., from the Lalitha Publishing Co., Mylapore. The story of the Great War is well described in the volume with striking illustrations and maps. The March number of the Vivekachintamani contains many interesting articles such as the meaning of University life, the goal of Education, the origin and issue of the War, etc. The simple style and the vivid description of the details of the war are sure to commend themselves to the Tamil reading public and the War Number has a historic and literary value.—*The Hindu, dated 4th May* 1915.

THE VIVEKA CHINTAMANI.—We have received a copy of the Vivekachintamani War Number, which is illustrated, well got up, and has an introduction written by Mr. H. O. D. Harding, I.C.S., who aptly remarks that "there is much room for such a book." The little book sets forth in simple language the origin of the war, an account of how things are going, interesting description of the different nations involved, accounts of their resources and of their capacity to go on bearing its enormous cost.—*The Madras Times, dated 5th May* 1915.

THE VERNACULAR AS A MEDIUM OF INSTRUCTION.

வித்தியாபோத சாதன முறை.

"The point is this. There are many criticisms of the existing system : that the boys are over-strained, that they do not understand English sufficiently to follow their instruction in history, science, geography and the like, that it is a constant strain on their minds and that they lose to a large extent the faculty of what I might call biting ideas and connecting words with facts. And the alternative proposal is not, as I understand, to reduce English Education but to teach English by the modern method, the direct method as it is called, as a language, while at the same time lightening the strain on the mind by introducing the vernacular, the language of the people as a medium of instruction. This is a question not of educational policy but of educational economy and is a question which would require many minds to solve. I can only tell you that in my own experience and in the experience of many competent Educationists with whom I have discussed the question, there is a markedly greater intelligence in the boy whose education has been conducted through the medium of the vernacular than the boy who has had his education conducted in English in what used to be called in some provinces the Upper Middle School. That also was the conclusion which the Education Commission of 1882 came to in regard to Bengal. But I am far from thinking tnat my own experience in the matter is at all conclusive. It is a matter which requires a large amount of experience before we can come to any conclusion. We must also remember that the supply of education is to a large extent governed by the demand for it. Every educational System in the world is beating itself against this bed-rock fact that A is not willing to learn what B is willing to teach. Many modern theories in education have come to grief by ignoring this bed-rock fact. My own idea is that it is essentially a case for experiment, and it is a condition of the experiment being successful that the teaching of the English as a compulsory second language should be of the very highest order in the hands of very good teachers; and the number of these is limited in India at present. The Honorable Pandit suggests a committee. I think that a committee for all India would be out of the question. The subject is one in which different views may very well be taken in different provinces and even in different parts of a province with reference to local conditions. I think myself that there is sufficient demand in this Council for inquiry to refer the matter as an open question to local Governments drawing attention to this debate and suggesting for their consideration whether the time has come to appoint provincial committees to inquire into the subject. But in view of the opposition which the Resolution (*re* Indian Vernaculars in Secondary Schools) has excited in this Council, I think it better to say that this reference to Local Governments will not be made until after the war. I wish to emphasise again the fact that Government has absolutely no idea in its educational policy except to improve and extend education. I think we are all agreed that the best that can be given for the money available at any time should be given, and that no difference in aim really seperates us."—*The Hon'ble Sir Harcourt Butler's (the Educational Member) summing up of the debate in the Viceroy's Legislature Council (on 17th March,* 1915) *on the Resolution re Indian Vernaculars in Secondary Schools.*

"Due progress in the vernacular (a matter on which too much stress cannot be laid) will be secured by the parallel study of vernacular texts, and by the conduct of lessons in the mother tongue, to the study of which, indeed, more time may be devoted, in proportion as we adopt methods whereby the attainment of English will be accelerated."—The Hon'ble Mr. Sharp with reference to pupils under thirteen years of age and to the Government of India's Educational Resolution of 1904.

"...More effort in given to acquiring the elementary use of *instruments of thought* than to the study of thoughts themselves : in short, to make school-learning preponderatingly verbal and this is antagonestic to the very idea of culture."—Dr. Welton, *Professor of Education in the University of Leeds in "What we mean by Education."*

"There is much experience to the effect that scholars who have been through a complete vernacular course are exceptionally efficient mentally. The Government of India recommend arrangements on the above lines to all Local Governments and Administrations which have not already introduced them."—*The Government of India in their Resolution of 21st February* 1913.

வேண்டும் என்பதே. அரசர்கள் பிரஜைகளைக் காக்கக் கடமைபட்டவர்கள். "நாங்கள் சண்டைக்கு வந்துவிட்டோம் உங்கள் கவர்ன் மெண்டால் எங்கள் கொடுமையை அடக்க முடியாது" என்கிற அவர்களுடைய மனோபாவம் சாமான்ய ஜனங்கள் மனதிற் பதிந்தால், அவர்கள் கொள்ளைக்காரனுக்குப் பயந்து உள்ளதைச் சொல்லும் பீதிகொண்ட ஜனங்களைப் போல் இவர்களிடத்துப் பகைபாராட்டி வர்மம் சாதிக்காது இவர்கள் கொடுமைக்குப் பயந்து இவர்களுக்கு வேண்டிய சாதகங்கள் செய்வார்கள் என்பதே.

அந்யதேசத்தில் படையெடுத்துச் செல்லும் சைனியத்துக்கு ஜனவிரோதம் மிகுதியுமுண்டாதலால் அவர்களுக்கு உணவு முதலிய ஜீவன ஹேதுக்கள் இலகுவில் கிடைக்கமாட்டா. ஊரைக் கொளுத்தி நகரையிடித்து வியாபாரக் கப்பல்களை உடைத்துத் தகர்த்து மூழ்கடித்து இப்படிப்பட்ட கொடுமைகள் இயற்றினல் சண்டையிற் சம்பந்தப்படாத ஜனங்கள் அவர்கள் கொடுமைக்குப் பயந்து சகாயம் புரிவார்களென்பது அவர்கள் எண்ணம். ஆனல் இவர்களுடைய அதர்ம யுத்தத்தின் கொடுமையும் இவர்கள் பூச்சாண்டி காட்டுவதின் மர்மமும் வெளிவரவே, ஜனங்கள் ஊரை விட்டோட நேரிட்டாலும் இவர்ளுக்கு உதவியாக ஒன்றையும் பின்வைத்துப்போகாமல் எல்லாவற்றையும் அவர்களே அழித்துவிட்டுப் "பாழும் ஊருக்கு நரிராஜா" என்று சொல்வதுபோல், பாழான பட்டணங்களில் நரி யூளையிடுவதுபோல், இவர்கள் ஊளையிட்டுக்கொண்டு கிடக்கட்டும் என்று துணிந்து இவர்களுக்கு அதிக பாதகம் விளைக்கிறார்கள்.

பிரிடிஷ் தீவுகளைச்சுற்றி 'ஸப்மாரின் படகுகளை' வைத்து ஒருவித முற்றிகை போட்டிருக்கிறோம் என்று விளம்பரம் செய்துவிட்டு இந்த "Blockade" என்கிற "மறியல்" முகாந்தரத்தை வைத்துக்கொண்டு சண்டையில் சம்பந்தப்படாத (Neutral) தேசத்தார் கப்பல்களையெல்லாம் உடைத்துத் தகர்த்து நாசம் செய்கிறார்கள். இதனல் அப்படி நாசம்செய்யப்பட்ட கப்பல்களின் ஸ்வதேச கவர்ன்மெண்டாருடைய பொல்லாப்பு நேரிட்டிருக்கிறது. இப்படியாக அமெரிக்காவிலுள்ள யூனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் (ஐக்கிய மாகாணங்கள்) ஐரோப்பாவில் ஹாலண்ட், ஸ்வீடன் முதலிய தேசங்களில் பொல்லாப்புக் கிடைத்திருக்கிறது. ஹங்கேரிதேசம் ஜெர்மனியோடு சேர்ந்து பட்டது போதும் என்று அவர்கள் நேசத்தை விட்டு நழுவிவிடும்போலிருக்கிறது. துருக்கியிலும் ஜெர்மானியர் கூட்டுறவால் வந்தவில்லங்கம் பொறுக்கமுடியாமல் ஜனங்கள் அவர்களை வெறுத்துவருகிறார்கள். இப்படியாக ஜெர்மானியர்தர்ம யுத்தம் செய்யாமல் அதர்ம யுத்தம்செய்து அக்கிரம அழிச்சாட்டியங்களால் உலகத்தார் வெறுப்புக்குப் பாத்திரராய் வருகிறார்கள். சிறு குழந்தைகளை "பூச்சாண்டி" காட்டிப் பயமுறுத்துவதுபோல் ஜெர்மானியர் அந்யதேசத்தாரைப் பயமுறுத்தப் பார்த்தார்கள். ஆனல் அவர்கள் வேஷம் பலிக்கவில்லை. ஜனங்கள் என்ன அவதிப்பட்டாலும் இந்த கொள்ளைக்காரர்கள் கூட்டம் பூண்டோடு நாசமாகும்வழி யொன்றையே பார்க்கிறார்கள். இது பிள்ளையார் பிடிக்கப் போய்குரங்காய் முடிந்த கதையாகத் தானிருக்கிறது. வெறும் முரட்டு பலத்தால் வெற்றி பெற நினைப்பது ஆரம்பத்தில் என்னதான் அனுகூலமாகப்பட்டாலும் கடைசியில் பிரதிகூலமாகவே முடியும், ஏனெனில் ஜடசக்தியை விட சித்சக்தி வலியிற் சிறந்தது.

SOCIAL SERVICE COLUMN:

Mr. GANDHI ON SOCIAL SERVICE.

Mr. Gandhi, who was introduced to the meeting by Mr. T Vijayaraghavachariar, said that he had already heard something of the work which the League had been doing. He began by saying that all social work must be undertaken in a spirit of utter humility and self-sacrifice and instanced Mr. Gokhale who said that to all true public workers, work was its own reward. Absence of recognition or appreciation should not in the least deter a social worker from carrying on his work strenuously and with whole hearted attention. Whatsoever a social worker attempts to do he must not cease his labours till he has carried it out to a successful couclusion. He was against half-hearted social service and said that such work had better not be done at all. Asked what he would advice the members of the League to do who were only able to devote a limited time each week, Mr. Gandhi said, that they should devote at least the few hours they could spare with concentrated attention. He said that if they had the right sort of men undertaking social work, success could certainly be hoped for. ....

"Mr. Gandhi in closing the Conversation said that for social service what was required was not money but men, men of the right sort with right sentiments, with an abiding love and charity and full of faith in their work. If we did have such men, money will come, even unasked. Much social work could be done without any money. It was very difficult for an educated man to understand and appreciate exactly the feelings that prompted the masses unless he retraced his steps; and it was impossible for any man however wealthy to do any social work if he was inspired thereto not by the work itself, but by any feeling of personal ambition. It was easier for a camel to go through the eye of a needle than for such a man to do any effective social service."

Mr. GANDHI ON SOCIAL SERVICE.

சமஷ்டிசேவை சாதனம்.

ஊருக்குழைத்தலாம் சமஷ்டி சேவையைப்பற்றி மிஸ்டர் காந்தியின் அபிப்பிராயம்.

சென்னை "ஸோஷியல் ஸெர்விஸ் லீக்" சங்கத்தார் ஏப்ரல்மீ 25உ ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று சாயங்காலம் ரானடே ஹாலில் மிஸ்டர் எம். கே. காந்தியை உபசரித்தழைத்து அவரோடு சம்பாஷித்தார்கள். மேற்படி சங்கத்தின் உப அக்கிராசனாதிபதிகளில் ஒருவராகிய மிஸ்டர் டி. விஜயராகவாச்சாரியர் அவர்கள் மிஸ்டர் காந்தியைப்பற்றிப் பேசியபின் அவர் சம்பாஷிக்கத் தொடங்கினார். மேற்படி சங்கத்தார் செய்யும் வேலையைப்பற்றி அவர் ஏற்கனவே கொஞ்சம் கேள்விப்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னபின் "ஸோஷிடல் ஸெர்விஸ்" என்று சொல்லும் ஊருக்குழைத்தலாம் சமஷ்டி-சேவையிலிறங்கி யுழைப்பவர்கள் எப்படி அந்த வேலையைச்செய்ய வேண்டுமென்று இலக்ஷணங்கூறிப் பேசினார், ஊருக்குழைப்பது ஒரு சேவகம்: அதுவும் தேவாராதனையாகச் செய்யத்தக்கது. இதற்குத்தான் "சமஷ்டி சேவை" என்று சொல்லுகிறது. இந்த 'சமஷ்டிசேவை"யும் ஒரு சாதனமேயன்றி ஸாம்ராஜ்யமில்லை. பகவான் அருள்பெற்று அவரது பிரபஞ்சக்கூத்தை யுள்ளபடியுணர்ந்தறிந்து தொழுவதே முடிவு. அதற்கு இது ஒரு வழி. ஆகையால் சமஷ்டிசேவைஸாதனமாக ஊருக்குழைப்பவர்கள் அஹம்பாவத்தை யடக்கித் தன்னைக் கொடுத்துச் செய்யும் திருப்பணிவேலையாக அவர்மேற்போட்டுக் கொண்ட வேலையைச் செய்யவேண்டியது அவசியம் என்றார். இதற்கு உதாரணமாக மிஸ்டர் கோபால கிருஷ்ண கோகலே வேலை செய்து வந்த முறையை யெடுத்துச் சொன்னார். பொது வேலை (சமஷ்டி சேவை) செய்கிறவர்களுக்கு

செய்கடனைச் செய்தல்தானே வெகுமான மாகும். இப்படிச் செய்கிற வேலைக்கு "கிருத கிருத்தியம்" என்று சொல்கிறது. இந்த உயர்பாவத்தில் உழைப்பதற்கு "கிருதகிருத்தியபூசனை" யென்று சொல்கிறது. கிருதகிருத்தியபூசனை புரிகிறவர்கள் செய்கடனைச் செய்தடைந்த திருப்தி விசேஷத்தால் "சிந்தாமணி க்ரஹ ப்ரவேசம்" பெறுகிறார்கள். அப்படியென்றால் "எண்ணினர்க்கெண்ணினபடியிருந்தருளீயும்" தேவியின் வாசஸ்தானமாகிய சிந்தாமணி க்ரஹத்தில் நுழைந்து தேவியின் சாமீப்ய சேவைபெற யோக்கிய ராகிறார்கள்-என்றபடி. தேவியென்றும், சித் என்றும் அறிவு என்றும் சொல்வதெல்லாம் ஒன்றையே குறிக்கும். அதுவே பிரவிருத்திமார்க்கத்தில், அதாவது பிரபஞ்சக்கூத்தில் "ஆதி" யாகவும், நிவிருத்தி மார்க்கத்தில், அதாவது அனுக்ரஹம் செய்யும் திருவருட்கூத்தில் "அனாதி" யாகவும் விளங்கும். ஆதியாய் விளங்கும்போது ஆதிசக்தி யென்றும் அனாதியாகவிளங்கும் போது அருட் சக்தி அல்லது சித்சக்தி யென்றும் சொல்லுவர். முன்னது மாயாஸஹிதமானது: பின்னது மாயாரஹிதமானது; மாயையென்றால் காரண காரிய தோரணையின் மாறுபாடுகளால் மயக்கத்தை யுண்டுபண்ணுவது என்று பொருள் கூறலாம். இந்தமயக்கம் "அறியாமை" உள்ள மட்டும் தான் உண்டு. அறியாமை நீங்கி அறிவு உதயமாகி "மனத்தெளிவு" ஏற்பட்டால் அது இருந்தவிடம் தெரியாது மறைந்துவிடும்.

சமஷ்டிசேவை சாதனமாக ஊருக்குழைப்பவர்கள் தாம் செய்யும் வேலையைப் பிறர் அங்கீகரித்தாலும் சரி, திரஸ்கரித்தாலும் சரி, அதனால் மனஞ்சோர்ந்து தொட்டகாரியத்தை முடிக்காது கைநழுவவிடமாட்டார்கள். மனஞ் சோர்ந்தாலன்றி கைசோராது. டாம்பீகார்த்தம் உழைப்பவர்கள் இந்த வேலைக்கு அருகரில்லை. அரைகுறைவேலையும் பிரயோசனமில்லை. தொட்டகாரியத்தைப் புகழ், இகழ், இரண்டையும் மதிக்காமல் தொடுபிடியாய்த் தொடர்ந்து முடிப்பதுதானே சமஷ்டிசேவை லக்ஷணமாம். ஆகையால் நினைத்தது முடிக்கும் ஆற்றல் இல்லாதவர்கள் 'ஊருக்குழைக்கிறேன்' என்று கிளம்புவதும் வீண்வியர்த்தமே.

"சென்னை ஸோஷியல் ஸெர்விஸ் லீக்" மெம்பர்களுக்கு வாரத்துக்கு ஒருமுறை இருமுறை சிலமணிநேரம் தான் ஊருக்குழைத்தல் சாத்தியமாயிருப்பதால் அவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டியதென்று கேட்டார்க்கு மிஸ்டர்காந்தி சொன்ன பதில் நன்றாக கவனிக்கத்தக்கது. செய்கிறவேலையை ஏகாக்ரசித்தத்தோடு செய்ய வேண்டும் என்றார். வாரத்துக்கு ஒருதரம் கூட்டம் கூடி காபி தேயிலையோடு சிற்றுண்டிகள் உண்டு சந்தோஷமாகப் பேசிப்போதல் ஏகாக்ரசித்தத்தோடு உழைத்தல் ஆகாது. மனதை ஏகாக்ரப்படுத்தி ஒருவழியில் செலுத்தி 'சித்தவிருக்கினிரோதத்தால்' மனம் சிதறிப்போகாமல் காத்து தியானயோகத்தில் விஷயத்தைக் கிரகத்து தியோகாரமாகி மனம் சிந்தாமல் சிந்திக்கக்கற்றாலன்றி "நினைத்தது முடிக்கும் ஆற்றல்" உண்டாகாது.

" ELEVATION OF THE DEPRESSED CLASSES."

தாழ்ந்தாரை வாழவைக்கும் விஷயமாய் உழைக்கிறவர்கள் தாழ்ந்தார் மனோபாவங்களை அவர்கள் தாழாமற் றாழ்ந்துணர்ந்தாலன்றி அவர்களைக் கைதூக்கிவிட முடியாது என்று சொன்னார். இன்னும் ஏழைகளுக்குப் பிரதமவித்தை போதிப்பதைப்பற்றி அவர் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டபின் சுகாதார விஷயமா யுழைக்கப் படிப்புவேண்டுமென்பது அவசியமில்லை. எழுத்து வாசனை யறியாதவர்களும் சுகாதாரவிஷயங்களை யறிந்து சௌக்கியத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளத் தக்கவர்களாயிருக்கிறார்களாதலால் அந்தவழியில் புகுந்துழைக்க வேண்டியவேலை நிரம்ப இருக்கிறது என்றும், அந்த வேலை செய்யப்படாமற் கிடப்பது பெருங் குறையென்றும் செப்பினர்.

கடைசியில் அவர் ஊருக்குழைக்கப் பணம் அவசியம் என்று நினைப்பது பிசகென்றும், பணத்தைவிட மனிதர்கள்தான் தேவையென்றும், சரியான மனிதர்கள் மட்டுமிருந்தால் பணம் அவசியமானபோது தானே வரும் என்றும் சொன்னார். சமஷ்டிசேவை சாதனமாகச் செய்யத்தகும் பொதுவேலைகள் பெரும்பாலும் பணமின்றிச் செய்யலாகுமென்றும் பணத்தையே பிரதானமாகக் கொண்டு குணத்தை இரண்டாம்படியில் வைத்துழைப்பது சரி

யானமுறையில்லையென்றும் சொன்னர். படித்தவர்கள் படிக்காதவர்களான சாமான்ய ஜனங்களுக்கு உதவிபுரியவேண்டுமானல் அவர்களுடைய மனேபாவத்தை யறிந்துழைக்க வேண்டுமென்றும், அதற்கு அவர்கள் படியாதவர்கள் ஸ்தானத்தில் தாங்களிருக்கக்கற்றுலன்றி அவர்கள் மனேபாவத்தை யறிவது அசாத்தியமென்றும் சொன்னர். பாமரஜனங்களுக்குச் சுகாதாரபோதனை செய்யவேண்டுமென்று அவர்கள் மனேபாவத்தை யறியத் துணிந்துழைத்ததினல்தான் இதை யெழுதுமவர் கைவல்யமுக்த ஸத்யாநந்த சாந்த அவதூதாத்ம தரிசனம்பெற்று அவரது கடாக்ஷ வீக்ஷண்ய தீக்ஷா பலத்தால் சமஷ்டிசேவையின் மர்மமறிந்து ஈசுவர சங்கல்பம் என்பது என்னமாய் நிறைவேறுகிறது என்பதை யுணரலானர். அதைச் சிறுவர்களுக்குப் போதிக்கலாமென்றுல் கற்றறிமோழைகளாயுள்ளோர் வேதாந்தமென்றும் சித்தாந்தமென்றும் வார்த்தையின் அர்த்தம் தெரியாமல் பிதற்றுகிருர்கள். "நாய் குலைத்து நத்தம் பாழாமா?" என்கிற பழமொழி யொன்றுண்டு. அதுபோல அறியாதவர்கள் அதிகாரதோரணைகாட்டி "அபத்தம்" "அனர்த்தம்" என்கிறகுற்றங்களுக்காளாகி அக்கிரம காரியங்கள் செய்தால் அதனல் ஸ்வாமி காரியம் (ஈசுவர சங்கல்பம்) தடைப்பட்டு நின்றுவிடாது. "நெல்லுக்கிறைக்கும் நீர் வாய்க்கால் வழியோடி புல்லுக்குமங்கே பாயுமாம்" என்றுள்ளபடி நாம் நல்லகாரியம் ஒன்று செய்யப்போனல் பொல்லார்க்கும் அது சிறிது காலம் சாதகமாகவே அமையும். ஆனலும் பாதகமில்லை. ஏனெனில் நெல்லும் புல்லும் ஒன்ருய் விளைந்தாலும், புல் களையே யாகுமன்றிப் பயிராகாது: களைபிடுங்க சாத்தியப்படாவிட்டாலும் அறுவடைகாலத்தில் நெல்லை யறுத்துச் சேமித்துப்போகிறவர்கள் புல்லைக் களையென்றுதள்ளி அறுத்த இடத்தில் தானே போட்டுவிடுவார்கள். இதனுண்மையை யேசு கிறிஸ்துவும் பயிரும்களையும்*என்கிற உபாக்கியானத்தில் நன்ருகச் சொல்லியிருக்கிருர்; பிரகிருதிதர்மத்தை பிரகிருதி மூலமாகவே போதிக்கவேண்டு மாதலால், பயிரையும் களையையும் உவமானமாகச் சொல்லி அதற்கேற்ற உவமேயத்தை விவேகிகள் அறிந்துகொள்ளட்டுமென்று விட்டுவிட்டார்.

* "Parable of the Wheat and the Tares."

பணக்காரர்கள் நம்மிடத்தில் பணம் மிகுதியாக விருக்கிறது; ஆகையால் நாம் ஊருக்கு பகாரமாயுழைப்போமென்று பணச்செருக்கால் ஊருக்குழைக்கப் புறப்பட்டால் அவர்களால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்று சொன்னர். ஏனெனில் சமஷ்டி சேவையில் "கர்மதர்மம்" லக்ஷியமேயன்றி தர்மத்தை விட்டுள்ள கர்மம் லக்ஷியமில்லை. பணச்செருக்கால் ஊருக்குழைப்போமென்கிறவர்கள் "சமஷ்டிசேவை" செய்து முடிப்பதிலும் ஒட்டகை ஊசியின் காதில் புகுந்து புறப்படுவது எளிதாகும் என்று சொன்னர். ஆகையால் பணக்காரர்கள் பணக்குவியல்சேர்த்துக்கொண்டேயிருக்க அதைவிட்டு லக்ஷியம் மாருமல் ஊருக்குழைக்கிறேன் என்று புறப்படுவது ஒட்டகை 'நான் ஊசியின் காதுவழியாகச் சென்று விடுகிறேன்' என்று புறப்படுவதுபோலா மென்பதைச் சொல்லாமற் சொல்லி நன்ருக வற்புறுத்தினர்.

மிஸ்டர் காந்தி ஊருக்குழைப்பதைச் சமஷ்டி சேவை சாதனமாகக் கொண்டுழைத்துத் தேர்ந்தவர். அவருடைய தர்மபத்தினியும் அப்படியே. அவர் ஜெயிலுக்குப்போக நேரிட்டதைப்பற்றி அவர் தம்மைப்பார்க்க வந்த ஒரு பெண்பாலுக்குச் சொன்ன வாக்கு ஆணித்திறமானவையாக விருந்தது. அது இது:—

"மிஸ்டர் காந்தி ஜெயிலிலிருந்தபோது நீர் என்ன செய்தீர்?" என்று வந்தவர் வினவ, அதற்கு ஸ்ரீமதி காந்தி அம்மாள் அளித்த விடை அவர் குணத்துக்கிசைந்த தாயிருந்தது.

"அது எனக்குத் தெரியாது. ஏனெனில் அவருக்கு முன்னல் நான் ஜெயிலுக்குப்போனேன். ஏன்? என்று கேட்பீரோ. சொல்கிறேன் கேளும்: நான் 12-வயதில் எனது பர்த்தாவை மணம் புரிந்தேன், நாற்பது வருஷ காலம் அவருக்கு தர்மபத்தினியாகவிருந்து பிள்ளைகுட்டிகளைப் பெற்று ஸஹதர்மிணியாக வாழ்ந்துவந்தபின் இது "விவாகம்" ஆகமாட்டாது,பிறந்தகுழந்தைகள் சத்சந்ததியாகமாட்டார்கள் என்ருல், இதைச் சட்டமாக மதித்துப் பொறுப்பது கூடாமையாகிவிட்டது. ஆதலால் இச்சட்டத்தை யேற்றுக்கொள்வலதவிட இதைமீறி நடந்து ஜெயிலுக்குப் போவதே உத்தமமாகத் தோன்றியது. தோன்றவும் தோன்றியபடி செய்தேன். மற்றவர்களும் அப்படியே செய்தார்கள். இப்பொழுது அந்தச் சட்டம் ரத்தாய்விட்டது" என்ருர்.

மாக்ஷிமைதங்கிய நம் சக்ரவர்த்தி ஜியார்ஜ் அரசரின் பால்ய சரித்திரம்.

THE EARLY LIFE OF OUR KING-EMPEROR.

இப்பொழுது நமது சக்ரவர்த்தியாக விருக்கும் மாக்ஷிமைதங்கிய ஜியார்ஜ் அரசர் அவருடைய தகப்பனார் ஏழாவது எட்வர்ட் அவர்கள் விக்டோரியா மஹாராணியவர்களுக்குப்பின் பட்டத்துக்கு வந்தபொழுது அவருடைய தமயனார் மரணத்தினால் இவர் தம் தகப்பனாருக்குப் பின் பட்டத்துக்குரியவராய் "வேல்ஸ் இளவரசர்" என்னும் பட்டம்பெற்று விளங்கினர். அப்பொழுது யுவராஜாவாக விளங்கின அவருடைய சரித்திரம் அச்சமயம் விவேகசிந்தாமணியில் வெளியானபடி இப்பொழுது வாசிக்க அனேகருக்குப் பிரியகரமாயிருக்குமென்று அவருடைய சரித்திரத்தை அப்படியே யெடுத்துக் கீழே பிரசுரிக்கிறோம்.

H. I. M. KING GEORGE V
IN ADMIRAL'S UNIFORM.
கப்பல்படைத் தலைவர் உடையில்.

H. I. M. GEORGE V IN THE UNIFORM OF
THE INDIAN ARMY.
இந்திய இராணுவ உடையில்.

ஜார்ஜ் அல்பர்ட் என்னும் இயற்கை நாமம் கொண்ட இவர் 1865-ம் ஸ்ரீ ஜூன்மாதம் 3-ம் தேதியில் லண்டன் நகரில் மார்ல்பரோ ஹௌஸ் என்னும் அரண்மனையில் ஜனித்தார். இவர் பால்யத்திலேயே பரிதாபமாகக் காலம் சென்ற இவரது தமயனாராகிய கிளாரன்ஸ் பிரபு வென்னும் இராஜகுமாரருக்கு ஒன்றரை வயதுக்கு இளையவர். இவர் தம் பாலியத்தில் தமது தமயனாரைப்போலவே படிப்பு முதலிய விஷயங்களில் சற்றும் பேதமின்றிப் பயிற்றப்பட்டு அவருக்குத்தோழனாகக் கலந்து நேசித்து வந்தனர். அதிபால்யத்திலேயே மாலுமி வேலையிற்பயிற்றப்பட்டுக் கப்பலில் போக்குவரவு செய்வதில் இயற்கையான விருப்பமுடையவராயினர். தமது பன்னிரண்டாவது வயதில் 'பிரிட்டானியா' என்னும் படைக்கப்

பலில் வேலை பயிலப் பிரவேசித்து இரண்டு வருஷம் அங்கிருந்து அதிகமுயற்சியோடு கற்க வேண்டிய விஷயங்களையெல்லாம் ஐயந்திரிபறக் கற்றுக்கொண்டனர். அக்காலத்தே இவருக்கும் அங்கே வேலை பயில வந்திருந்த மற்றவர்களுக்கும் எவ்வளவேனும் வித்தியாசம் காட்டப்படவில்லை. படுக்கைக்கு மாத்திரம் இவருக்கும்இவர் தமயனுக்கும் தனித்தனியே ஒரு அறை கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்விரண்டு வருஷகாலமும் தினந்தோறும் காலை ஆறரைமணிமுதல் மாலை ஒன்பதரைமணி வரையிலும், உழைத்து வேலை செய்வதும் உரிய மேலதிகாரிகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடத்தலும் ஆரோக்கியமான தேகமுயற்சிகளையெடுத்துக்கொள்ளலுமாகக் காலம் சென்றது.

பின்பு கிரமப்படியே கப்பற்படையில் உத்தியோகத்திற் பிரவேசித்து இரண்டுவருஷகாலம் பூமியைச்சுற்றி யாத்திரைசெய்து வந்தனர். அந்த யாத்திரை அவருக்கு மிகவும் பிரயோசனப்பட்டது. சமுத்திரத்துக்கு அப்பாலுள்ள பிரிட்டிஷ் ராஜ்யங்கள் அநேகங்களைக்கண்டு ஜனங்களின் குணகுணங்களையும் பிரத்தியக்ஷமாகத் தெரிந்துகொண்டனர். இதன்பின் இராஜகுமாரர் 'கேடா' என்னும் இன்னொரு மரக்கலத்திற் பிரவேசித்து வட அமெரிக்கா கண்டத்தில் வேலைபார்த்துவந்தனர். அதன்பின் வேறு மூன்று மரக்கலங்களிலும் வேலை பார்த்துப் பழகித் தாம் கொடுக்கவேண்டிய பரிக்ஷையில் வெகுமேன்மையாகத் தேறினர்.

அரசகுமாரருக்குப் பரிக்ஷை தேறுவதற்கும் வேலையுயர்வதற்கும் என்ன அட்டி. வெகு சுலபமாக ஆகுமென்று சிலர் எண்ணக்கூடும். அப்படியெண்ணுதல் சரியன்று. இராஜகுமாரராயினும் யாவராயினும் சரி தக்கபடி வேலைக்குத் தகுதியில்லாதபக்ஷத்தில் வேலை உயரமாட்டாது. தாழ்ந்தவேலைகளிலேயே தானிருக்க வேண்டும்.

1890-ம் வருஷத்தில் இளவரசர் மேற்கிந்தியா தீவுகளில் ஒரு போர்ப்படவுக்குத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டு அதில் உள்ள உத்யோகஸ்தர்களும் படைவீரர்களும் தம்மை நேசித்துத் தம்மேவலில் திறம்பாமல் நிற்கும்படிச் செய்து கொண்டனர். இதன்பின்பு சம்பவித்த ஒரு காரியத்தினாலே இவரது நிலைமுற்றும் மாற வேண்டியதாயிற்று. 1891-ம் வருஷம் தமக்கும் தமயனாருக்கும் கொடிய சுரமடித்து அச்சுரத்தில் தம் தமயனார் இறந்துபோனதினால் தாமே தம் தந்தையாருக்குப்பின் இராஜபட்டத்துக்கு உரியவராகி அந்நிலைமைக்கடுத்த அநேக கடமைகளையும் பொறுப்புக்களையும் மேற்கொள்வாராயினர். 1892-ம் வருஷத்தில் யார்க்குப் பிரபு என்னும் பழய பட்டமொன்றுபுதுப்பிக்கப்பட்டு இராஜகுமாரருக்கு அளிக்கப்பட்டது. இக்காரணங்களால் இராஜகுமாரர் தமது மாலுமி உத்யோகத்தை விட்டுவிடலாயினர். அதனை விட்டுப்பிரிதற்கு இஷ்டமில்லையாயினும் அவசியம் விட்டுப் பிரியவேண்டி வந்தது.

பின்பு அவ்வருஷத்திலேயே மேயென்னும் ராஜ கன்னிகையை மணம்புரிந்தனர். அக்காலத்தில் ஜனங்கள் காட்டிய ராஜபக்தியும் குதூகலமும் சொல்லவேண்டுவதில்லை. அத்தினத்தை உற்சவதினமாகக் கொண்டாடும்படிப் பறையறைந்து அறிவிக்காவிடினும்ஜனங்கள் ஸ்வயமாகவே மகோத்சவம் கொண்டாடினார்கள். விவாகமானபின்பு சந்திரிங்காமென்னும் தமது பிதாவின் கிராமத்துள்ள ஒரு பவனத்தில் மனைவியும் தாமுமாகவசித்து வந்தனர். இங்கு இவருக்கு முதல் புத்திரர் பிறந்தபோது இவ்வரண்மனையில் இடம் போதாமல் போனமையால் கட்டிடங்கள் சிறிது சேர்த்து விசாலமாக்கப்பட்டது. இப்போதிவ் வரண்மனை வேண்டியபடி விசாலமாயிருப்பினும் இவருடைய உயர் நிலைமைக்குப் போதுமானதன்று ஆயினும் அதனைவிட்டுப் பிரிய இஷ்டமில்லாதவராய் அங்குதானே இருந்து வருகின்றார். மனைவிமக்களோடு சுகித்திருந்து

அடையும் இன்பங்களை இராஜகுமாரரிலும் அனுபவித்துக் கண்டவர் ஒருவருமில்லை யென்றுசொல்லலாம். தமக்குப் பிரியமாகிய மனைவிமக்களோடு மகிழ்ந்து வாழ்தலினும் உயர்ந்த சுகம் உலகில் இல்லை. "தாம்வீழ் வார் மென்றோள் துயிலினிது சொல், தாம ரைக் கண்ணா னுலகு" என்றும் "மக்கள் மெய் தீண்டலுடற்கின்பம் மற்றவர்தம் சொற் கேட்டலின்பம் செவிக்கு" என்றும் சர்வமும் தெரிந்த திருவள்ளுவநாயனார் இவ்வில்லறச் சுகத்தைச் சிறப்பித்திருக்கின்றாரன்றோ? மனு ஷியன் எவ்வளவு கஷ்டங்கள் அடைந்தபோதி லும் எவ்வளவு தாபத்திரயங்களில் வருந்தின போதிலும் இச்சுகத்தால் அவ்வளவும் மறந்து போமன்றோ? இச்சுகம் அரசர்க்காயினும் எளிதிற்கிடைக்கக்கூடியதன்று. இளவரசர் இப்பாக்கியத்தையும் இச்சுகத்தையும் பெற்றி ருப்பது மிகவும் சிலாக்கியமானதே. இராஜ குமாரர் தம் குழந்தைகளை வெகு அருமை யாக மதிப்பவர். அவர்களோடு ஓடியுலாவுதலி லும் பிரியமானது அவருக்கு வேறொன்றில்லை. பலதடவைகளில் அவர் தெரிந்துகொள்ளும் படியான இலகுவானவார்த்தைகளில் பற்பல விதமான கதைகளையும் அவர்களுக்குச் சொல் லுவார். மூத்தபிள்ளைகளிருவரும் இவரை அடிக்கடிகேட்கும் கேள்விகளுக்கு முடிவில்லை. அக்கேள்விகளுக்கெல்லாம் தம்தந்தைக்கு அவசியம் மறுமொழி சொல்லத் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென்பது அவருடைய உத்தேசம். சில வேளைகளில் அவைகளுக்குத் தகுந்த மறு மொழி சொல்லத் தெரியாமல் இளவரசர் விழிப்பதும் உண்டு.

இளவரசர் பிள்ளைகளுக்குச் சுலபமாகவும் இனிமையாகவும் போதிக்கும் வழியாகிய கிண் டர்கார்டன் போதனை முறையில் நல்லநம் பிக்கைகொண்டவர். இந்த மார்க்கத்தை இராஜ குழந்தைகளுக்கு அதிபாலியத்தில் தானே உபயோகப்படுத்திப் பிள்ளைகள் தவழ்ந்து செல்லும் கம்பளங்கள் கூட பார்வைக்குப் பயங்கரமாகாமற் போனாலும் உயிருள்ளவை போன்ற பற்பல ஜந்துக்களின் உருவங்களால் சித்திரிக்கப்பட்ட வருணத் துணிகளால் அலங்கரிக்கச் செய்திருந்தனர். இதனால் அம்மிருகங்களின் பெயர்களை அக்கு ழந்தைகள் சுலபத்தில் கற்றுக்கொண்டபின் அவற்றின் குணம் செயல்களைப்பற்றிப் பெற் றோர்களோ அல்லது செவிலிமார்களோ வேடிக்கையாக அநேகவிஷயங்களைப் போதிப் பார்கள்.

இளவரசருக்குப் பிள்ளைகளைவளர்ப்பதில் வெகு சிரத்தையுண்டு. அவர்களைப்பற்றி நிரம் பக்கவலை யெடுத்துக்கொள்வார். அவர்களுக் காகப் பொம்மை முதலிய விளையாட்டுக்கருவி களைத்தாமே நேரில்சென்று வாங்கிக்கொண்டு வந்து கொடுப்பார். காலைவேளைகளில் வெய்யில் இதமாய் அடிக்கும்போது பிள்ளைகள் குதிரை மேலேறிச் சவாரிச் செய்துவரவாயினும், வண்டியிலேறி உலாத்திவரவாயினும் அவர்க ளைத் தாமே யேற்றித் தக்க பந்தோபஸ்தோடு அனுப்பிப்பார். எட்வர்ட் என்னும் குழந்தை குதிரையேற்றத்தில் தம் தந்தையார் தன்னள வாயிருந்தபோது எவ்வளவுபயமின்றிச் சாமர் த்தியம்காட்டி வந்தாரோ அவ்வளவு தாமும் சாமர்த்தியம் காட்டுவார்.

இளவரசருக்கு விருப்பமானகாரியம் இரண் டொன்றுண்டு. அவற்றில் ஒன்று விவசாயம். இவ்விஷயத்தில் இவர் தம் தந்தையாரையும் பாட்டனாரையும் கொண்டிருக்கிறார். சாந்திரிங் ஹாம் அரண்மனை தமது சுவாதீனத்தில் வந்த வுடனே அதற்குச் சமீபத்தில் சிறிதுநிலத் தைவாங்கி உழுதுபயிர்செய்ய ஆரம்பித்து உயர்ந்த ஜாதியான மாடுகன்றுகளையும் சேக ரித்துத் தமக்கு இஷ்டமான ஓர்தொழிலையேற் படுத்திக்கொண்டதே யல்லாமல், யதா ராஜா ததாப்பிரஜா என்றபடி தம்மைக்கண்டு மற்ற வர்களும் இவ்விவசாயத்தொழிலிலும் மாடு கன்றுகளைவளர்ப்பதிலும் விசேஷவிருப்பங் கொள்ளவும் ஏதுவாக்கினர். இது தவிர இவ ருக்கு இஷ்டமாகிய இன்னொருகாரியம் மூத்தி

ரைகளைச் சேகரிப்பது.* இறந்துபோனதும் இப்போது வழக்கத்தில் உள்ளதுமான அநேக அருமையான முத்திரைகள் இவரிடத்தில் இருக்கின்றன. இவற்றை இவர் பற்பலதேசங்களிலிருந்தும் தமது பிள்ளைப்பருவம் முதலாக முயன்று சம்பாதித்து வைத்திருக்கின்றார். இவர் தாம்செய்ய மேற்கொள்ளும் ஒவ்வொரு காரியமும் அரைகுறையாகாமல் பூர்த்தியாகச் செய்து முடிப்பவரென்பதற்குச் சாக்ஷியாக இவ்விஷயத்தைப்பற்றின வேலைமுழுதும் இவர் தம்கையாலேயே சொந்தமாகச் செய்திருக்கும் சங்கதியை எடுத்துச்சொல்லலாகும். முத்திரைகளைத்தாமே சேகரித்து அவற்றைப் புத்தகங்களில் தாமே யொட்டி அவற்றைப்பற்றின விவரங்கள் யாவும் விகசிதமாய் விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டிருக்கின்றனர். இன்னொரு விஷயம் இவருக்குப் பிரியமானது குதிரையேறிச் சவாரி செய்தலும் கால்நடையாக நடந்துலாவுதலுமாம். சந்தரிங்காமில் இருக்கும்பொழுது காரியத்தொந்தரவால் மனங்கொண்டபடி நடக்க இசையாவிடினும் போதுமான சௌகரியங்கள் உண்டு.

இவர் லண்டன் நகரில் வந்திருக்கும் பொழுது பூர்வம் விக்டோரியா மகாராணியவர்களது பெரியதாயார் வசித்துவந்ததாகிய 'யார்க்குஹௌஸ்' என்னும் அரண்மனையில் தங்கியிருப்பது வழக்கம். இவரோடு அடுத்துப்பழகினவர்கள் அனைவர்க்கும் இவர் இங்கிலீஷ் ஜாதியாருக் குரிய சிறந்த மேலான குணங்களையுடையவர் என்பது நன்குதெரியவரும். இவர் கபடமற்றவரும், உதாரகுணமுடையவரும், சோம்பில்லாதவரும், முறைவழுவாதவரும், வேடிக்கைப்பேச்சில் இச்சையுள்ளவரும், தயாளகுணமுள்ளவரும், தம்மை அடுப்பவர்களைத் தம்நெறியில் செலுத்தவல்லவரும் ஆவார். இவர் மாலுமியாய் இருந்த காலத்தில் அநேகருக்குத் தமது தைரியத்தினாலும் நேர் நடக்கையினாலும் மனத்தளர்ச்சி நீக்கி உதவிசெய்திருக்கின்றனர். இவர் கடற்படையில் சேர்ந்து உத்தியோகம் செய்துவிந்தகாலத்தில் தமக்கிட்ட வேலையைத் தட்டடாமல் முயன்று செய்தவரென்று மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களெல்லாரும் இன்றும் மெய்ச்சிக்கொள்வார்கள். அக்காலத்தில் ஆரோ நவாபு ஒருவர் அரசியின் பேரப்பிள்ளை கப்பலில் வேலையாயிருப்பதைக் கண்டுபோக வேண்டுமென்று வந்திருந்ததாகவும், அவ்விடத்தில் தம்மை இன்னாரென்று உருவம் தெரியாதபடிக் கரியும்புழுதியும் மூடியிருக்கக் கண்டு அவர் அடையாளம் கண்டு பிடிக்கமாட்டாமல் திகைத்துப்போனாரென்றும் இளவரசர் தாமே வேடிக்கையாகச் சொல்லிச் சிரிப்பார். அப்போது இவர் நிலக்கரி எடுக்கும் ஆட்களைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்ததனால் தாமே கரியை வாரி எடுத்தவர்போல உடம்பெல்லாம் புழுதியும் கரியும் படிந்திருந்ததனால் வந்த நவாபுக்கு அடையாளம் தெரியாமல் போனது ஆச்சரியமல்ல.

இவர் மாலுமிகளால் நேசிக்கப்பட்டதுபோலவே இங்கிலீஷ் ஜனங்களில் ஒவ்வொருவராலும் விரும்பி நேசிக்கப்படுகின்றனர். இவர் சபைகளில் நின்று பேசும்போது கணீரென்று தெளிவாகவும், தைரியமாகவும், மனசில் உள்ளதைக் கபடமில்லாமல் வெளியிட்டுச் சபையோர்கேட்டு ஆனந்திக்கும்படிப் பேசுவார். இவர் பேச்சைக்கேட்கும்போது இவர் நன்றாகப் படித்தவரென்றும் லோகவியவகாரங்களில் நிரம்பப் பிரஜ்ஞையுள்ளவரென்றும் புலப்படும். இவருக்கு வேல்ஸ் இளவரசென்னும் தம் பிதாவின்பட்டம் இப்பொழுது அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவர் சமீபகாலத்திலே அங்கிலேய மகாராஜ்யத்தைச்சுற்றிப் பிரயாணம் செய்து திரும்பி வந்துளார். இப்படிப்பட்ட அரசர் சிங்கமே இப்பொழுது நமக்கு சக்கரவர்த்தியாகவிருக்கிறார். டிலலிதர்பார் காலத்திலும் பின்னும் அனேக சந்தர்ப்பங்களிலும் இவர் பேசியவைகிவர் குணலக்ஷணங்களைச் சிறப்பித்துக்காட்டியது தானே விளங்கும். இவர் மாலுமியுடையில் எடுத்துக்கொண்டபடம் ஒன்றை இந்தியரனுவடையில் எடுத்துக்கொண்டபடம் ஒன்றையும் இதன் முகட்டில் பிரசுரித்திருக்கிறோம்.

* Philztely or Stamp Collecting.

HARISCHANDRA: A CHARACTER SKETCH.

அரிச்சந்திர மஹாராஜாவின் குணாதிசயங்கள்.

ஒவ்வொரு தேசத்தாருக்கும் ஒவ்வொரு மதத்தாருக்கும், அவர்களால் எவ்வளவு அடையக்கூடாதபடி உயர்ந்திருப்பினும், உண்மை, நீதி, வண்மை, பொருமை, வீரம் முதலான தர்மங்களுக்கு மேற்கோளாக ஒன்று ஏற்பட்டிருத்தல் அவசியமாகும். மற்றத் தேசத்தார்கள் வேறு என்னென்ன தர்மங்களுக்கு என்னென்ன மேற்கோள்களைப் பெற்றிருப்பினும் இந்துக்களாகிய நாம் அரிச்சந்திரனென்னும் இம்மகா புருஷனிடத்துப்பெற்றிருத்தல்போலச் சத்தியத்துக்கு மேற்கோளாக இவ்வளவு உத்கிருஷ்டமான தோன்றைப் பெற்றிலர் என்பது நிச்சயம். நமக்குட்டானேயும் தருமபுத்திரர் தசரதர் முதலான அநேகர்கள் சத்தியத்திற் சிறந்தவர்களாகக் கூறப்படினும், அவர்களும் இவ்வரிச்சந்திரனுக்கு நிகராகார்கள் என்பது நிச்சயம்.

அரிச்சந்திர மகராஜாவின் கதையை நம் தேயத்தில் ஆபாலவிருத்தம் அறியாதவர் ஒருவருமில்லை. வாசனைத் திரவியங்களின் மணமும் பெருமையும் அவற்றைச் சதைத்தும், இடித்தும், நறுக்கியும், பிழிந்தும், அரைத்தும் புகைத்தும், வெளிப்படுத்தப் படுதல்போல, அரிச்சந்திர மஹாராஜாவின் வண்மை, வாய்மை, பொறுமை, அறநெறியின் வழுவாமை முதலிய உயர்ந்த குணங்களெல்லாம் விசுவாமித்திரமுனிவன் கொடுமையினாலன்றி எவ்வாறு வெளிப்படக்கூடும்? வசிஷ்டமுனிவன் இந்திரசபையில்,

"பாருக்கொருவன் பரதார சகோதரன் வெம்
போருக்கொருவன் புசமூக்குமறைப் பொருட்கும்
நேருக்கும் வீடா மனுநூனெறிக்கும் பொறைக்கும்
ஆருக்குமிக்கா னரிச்சந்திரனுகு மென்பான்."

"அரிச்சந்திர மஹாராஜாவுக்குச் சமானம் உலகில் வேறுண்டோ? பரதார சகோதரனுய், போரில் ஒப்பற்ற வீரனுய், கீர்த்தியிலும், வேதங்களின் உண்மைப்பொருளை உணர்தலிலும், நேர்வழி நடத்தலிலும், அழிவில்லாத மநுதர்ம சாஸ்திரத்திற் கூறிய சன்மார்க்கத்திற் செல்லுதலிலும், பொறுமையிலும் எல்லாருக்கும் உயர்ந்தவனுப் அரிச்சந்திரனைப்போல ஒருவன் உண்டோ?" என்று அவனது குணங்களைச் சிறப்பித்துக் கூறியபோது, கௌசிக முனிவர் தமக்கு அவ்வரசனோடு யாதும் பகையும் வெறுப்பும் இயற்கையில் இல்லையாயினும் அவ்வசிஷ்டமுனிவன் மேலுள்ள ஆக்குரோசத்தால், அம்முனிவனை நோக்கி,

"வெய்யன் ப'தகன் பரதாரவிருப்பன் வீணன்
பொய்யன் னிறையும் பொறையுஞ்சிறிதும்மில் புல்ல
கையன் கடடன் கயவன்றனை நல்லனென்றிவ் [ன்
வையன்திரு முன்னுரைத்தாயி தென்னுக வென்
[ருன்."

"அந்தோ! உனக்கேன் இவ்வளவு இடும்பு? மகா கொடியவனும், பாதகங்களைச் செய்பவனும், பரதாரதனும், பொய்யனுப், நிறையும் பொறுமையும் சிறிதுமில்லாதவனும், அற்ப குணங்களையுடையவனும், வஞ்சகனும், கபடமுள்ளவனும், கீழ்மகனுமாகிய இவனை மகா உத்கிருஷ்ட குணங்களையுடைய யோக்கியனென்றிவ் விந்திரசபையில் சொன்னுயே. இது உனக்கு அடுக்குமா?" என்றனன். இதனுல் இருவர்க்கும் விவாத மேற்பட்டு, 'எருதும் எருதும் சண்டையிட இளங்கன்றின் கால் முறிந்ததாம்' என்னும் உலக வழக்கத்துக்கேற்ப, ஒருபாவமும் அறியாத அரிச்சந்திரனுக்கு நினைத்தற்கரிய கொடுந்துயர்களை அனுபவிக்கவேண்டி வந்தது. இவ்வாறு வசிஷ்டனேடு கலகித்துக், கொடிய பிரதிஜ்ஞைகளைச் செய்துகொண்ட விசுவாமித்திரன், மனிதர்க்குத் தனமூலமே சமஸ்த கஷ்டங்களும் உண்

டாதலை நன்குணர்ந்தவனுதலாலே, அரிச்சந்திரனை அடுத்து நினைத்தற்கரிய பெரும்பொருளை யாகார்த்தமாக வேண்டுமென்று யாசகம் கேட்க, இடையெழுவள்ளலில் ஒருவனுகிய அரிச்சந்திரன் இல்லையென்று மறுப்பானே? கேட்டபடியே உகந்து கொடுத்தனன். மேரு மலையைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினுலும்போதாத அவ்வளவு பெருநிதியை அரசன் எவ்வாறு கொடுக்க வல்லனுயினுனே? இவ்வளவு அளவற்ற நிதியைப் பெறவேண்டுமாயின் இராஜ்யம் எவ்வளவோ சுபிக்ஷணமாகிச் சண்டைசச்சரவுகள் இன்றிச் சுகப்பட்டிருந்தாலொழிய முடியாது. இதனுலே அரசனது செங்கோல் முறைமையும் நன்மையும் தெரிந்துகொள்ளற்பாலது. இப்பொருளை அரசனிடத்தே வைத்துச்சென்ற விசுவாமித்திரனுக்கு அரசனைத் தன்வசப்படுத்த முதல் முதல் ஓர் அவகாசம் கிடைத்தது.

'சண்டைக்கெது பிடி மாடுபிடி' யென்பது போல வலிவுச்சண்டைக்குப் புறப்பட்ட விசுவாமித்திரன் ஒருதந்திரம் பலிபாமையால்'இனி இவனைக் கெடுத்தற்குபாயம் இதுவே' யென்று கருதி, அநேக வனவிலங்குகளைவிட்டு சுவர்க்க துல்யமான நாட்டை அழிக்கும்படிச் செய்தனன். அரசன் கோபத்தைக் கிளப்ப என்னென்னவழியுண்டோ அவ்வளவும் செய்தனன்.

அரசன் சிற்சில காலங்களில் முனிவன் கோபத்துக்குத் தாழ்ந்து போதலையாராயின்' "ஆ ஆ! இவ்வளவு கோபத்தை வென்ற குணநிதி உலகத்தில்" இருப்பார்களோ !" என்று வியக்கவேண்டிவரும். முனிவன் பெண்கள் அரசனைத் தகாதவார்த்தைகள் சொல்லி இகழ்ந்ததனுலே அவன் அவர்களைத் தண்டித்துக் துரத்திவிட அதை அறிந்த விசுவாத்மித்திரன்,

"கரகலத்திடு மெழிற்குசை விதிர்ப்புறவிணிக்கழல் வருந்தப்
பறவு பொற்றடமலர்ச்சடை விரித்தகல் பெரும்படியினுலச்
சுரர்மிகப்பரிதவித் தபயமிட்டலறிடச் சுவணவெற்பாற்
புரமெரித்திடவரும் புனித ஞெத்தணிமலர்ப்பொய்கைபுக்கான்."

தான் கையிற்கொண்ட தருப்பையும் நடுங்கவும், இரண்டு கால்களும் நோவவும், சடைவிரிகோலமாய்ச் செல்லுகின்ற பெரிய தன்னுருவத்தைக் காணுதலால் தேவர்களும் மிக அஞ்சி வருந்தி அபயம் வேண்டிக்கதறவும், திரிபுரசங்காரம் செய்யச் செல்லும் சிவபிரான்போலக் கோபாவேசம் கொண்டவனுய் பொய்கைக் கரையில் அரசனை அடைந்தபோது; அரசன் மிகவும் இனிய வசனங்களைச் சொல்லிக் கால்களைப் பிடித்துக்கொள்ளவும், அக்கொடிய முனிவன் கோபம்தணியாமல் மேன்மேலும் பொங்கி அரசனை முடிதெறித்து வீழும்படிச் சிரத்தில் உதைத்தான். ஆகா ! அப்போது அரசன் சற்றேனும் மனம் கொதித்தானே ? இல்லை. முனிவனது மலர்க்கழல் உதைத்த வேகத்தால் கன்றிவருந்துமோ என்று பரிதபித்து அப்பாதத்தைத் தன் செங்கரங்களால் வருடி வருத்தத்தை நீக்கலுற்றான். ஒருவன் அந்தணனென்றும் மற்றவன் க்ஷத்திரியன் என்றும் பெயர்பெற்ருர்களே; குணவிசேஷத்தால் எவ்வளவு மாறுபாடுடையார் ! ஒருவன் கோபமே உருவெடுத்தது போலவும் மற்றவன் சாந்தமே உருவெடுத்தது போலவும் அன்றோ தோன்றுகின்றனர் ? அந்தணனுகிய முனிவனுக்கு நிரபராதியான அரசன்மேல் இவ்வளவு கடுங்கோபம் உண்டாதற்குக் காரணம் யாதோ ? தான் தயையில்லாமல் வனவிலங்குகளைவிட்டு அரசன் ராஜ்யத்தை அழித்ததும், பன்றியை யேவி அரசன் சேனைகளை மடித்ததும், பெண்களென்னும் சண்டாளிகளை விட்டு

அரசனை நீங்கிக்கச்செய்ததும் முறைமையா கும்! அரசன் அவற்றிற்கு மாறுசெய்து குடிகளைக் காத்ததும் தன் பெருமையைக் காத்ததும் பொறுத்தற்கரிய குற்றங்களாயின! இது என்ன ஆச்சரியம்! இங்கு அரசனுடைய சாந்தகுணத்தை வியப்பதோ? அல்லது முனிவனுடைய அஹங்காரத்தையும் ஆற்றலையும் வியப்பதோ? ஆயினும், முனிவனது தபோபலத்துக்கும் சாபத்துக்கும்பயந்து அச்சத்தால் அரசன் அவனை எதிர்க்காமல் தழுவிக்கட்டிச் சமாதானப்படுத்தினனென் றெண்ணத்தகுமோ? தகாது. ஏனெனில் முனிவன் எவ்வளவு அதட்டி உருட்டி வெருட்டி மருட்டிப் 'பிடி சாபம்' என்று தன் சத்தியை யாவத்சக்கியமும் காட்டினபோதிலும், அரசன் அதர்மமான காரியத்தைச் செய்தற்குச் சிறிதும் உடன்பட்டானில்லை. தான் பெற்றுக்கொண்ட செல்வங்கள் அனைத்தையும், அரசையும் திரும்ப அளிப்பதாகச் சொல்லித், தன் புத்திரிகளை விவாகம் செய்துகொள்ள வேண்டிய போது, அரசன் அச்சொல்லுக்கிணங்காமல் எவ்வளவு உதறியெறிந்து பேசுகின்றான்! முனிவனுக்கு அஞ்சினவனாகவோ தோன்றுகிறான்? இல்லை! அவன் கொடுமைகளைத் திரணமாக மதித்தவன்போலவே தோன்றுகிறான்.

அரசன் முனிவனுக்கு நாடு நகர் முதலான செல்வங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒப்பித்துவிட்டு அவன்பால் விடைகொண்டு புறப்படும்காலத்தில் முனிவனைநோக்கித் தன் மந்திரிமார்களைக் கோபியாது பாதுகாக்கும்படிக் கேட்டுக்கொண்டவிவரம் எவ்வளவு இனிமையானது.

"கையினற் பிடித்தமைச் சரைக்காட்டி மற்றிவர்கள்
வையினு வினைமறுக்கினு மற்றுமோர் குற்றஞ்
செய்யினும் பொறுத்தருள் செய்வாய் செல்கதிய
ளித்த
ஐயனேயுன தடைக்கல மிவரெனு வளித்தான்,"

இப்படியன்றோ அரசனும் அமைச்சரும் ஒருவரையொருவர் நேசித்திருத்தல்வேண்டும். இவ்வாறு தம்மை நேசித்தலாலே அரசனுக்கு இடையூறு வந்தகாலத்தில்,

"அற்றகுளத்தில் அறுநீர்ப்பறவைபோல்
உற்றுழித்தீர்வாருறவல்லர்—அக்குளத்தில்
கொட்டியும் ஆம்பலும் நெய்தலும்போலவே
ஒட்டியுறுவார் உறவு."

என்றதற்கேற்பச் சத்தியகீர்த்தியாகிய உத்தமமந்திரி அரசன் என்னசொல்லியும் கேளாமல் அவனை நிழல்போலத் தொடர்ந்துசென்று அவனுக்குவந்த இடுக்கண்களையெல்லாம் தானும் அவனேடொக்க மனமகிழ்ந்து அநுபவித்துவந்ததும் ஆச்சரியமாமோ! அரசன் நாட்டைவிட்டுப் போனபோது மனைவியாகிய சந்திரமதியும் மைந்தனாகிய லோகதாசனும் பின்னிற்பார்களோ! உடன் தொடர்ந்து செல்வாராயினர். இன்னருக்கு இன்னாரென்று முன்னமே முடிந்திருக்குமென்றும், கல்யாணங்கள் கடவுளின் கருத்துப்படி முடிவன என்றும் நம்மவர்கள் தாமேயன்றி மேற்றிசைபோர்களும் இக்கொள்கையைக் கொண்டிருப்பினும், இதன் உண்மையை அரிச்சந்திரன் சந்திரமதியென்னும் இருவர்பாலும் அன்றோ கண்கூடாகக்காணப்பெற்றோம்! அரிச்சந்திரனால் அணிதற்குரிய மங்கலசூத்திரம் சந்திரமதியின் கழுத்தில் பிறந்தபொழுதே தெய்வச்செயலால் முடியப்பட்டிருந்தது. அதைப் பின்பு அவன் அவள்கழுத்திற் கண்டுகொண்டானே யன்றிப் புதிதாக மணவினையன்று அணிந்தானில்லையே. ஆதலின் இவர் இருவருக்கும் உண்டாகிய காதலையும் கற்பின் உறுதியையும் பெருமையையும் எடுத்துரைக்கலாவதோ? சந்திரமதி காட்டுத்தீயைக் கற்புத்தீயால் அவித்தசெய்கை கேவலம் கற்பனையும் கட்டுக்கதையுமாகக் கருதலாவதோ? ஒருபோதும் ஆகாது. நிற்க, அரசனும், சந்திரமதி

யும், குழந்தை லோகதாசனும் வழியில் விசுவாமித்திரன் தனது மாயையினலும் கொடுமையினலும் கற்பித்துவிடுத்த நினைத்தற்கரிய ஹிம்சைகளாலும், இயற்கையாகவே வழியிற் குறுக்கிட்ட நீரும் நிழலுமற்ற பாலைவனத்தின் கொடுமையாலும், தரகுக்காரனகிய தயையில்லாத நக்ஷத்திரய்யன் செய்த குரூரங்களாலும் அடைந்த அவஸ்தைகளையும் துன்பங்களையும் இங்கு விவரிக்கத்தேவையில்லை. கடைசியில் ஒருவாறு காசிமாநகரத்தை அடைந்தார்கள். ஆயினும் முனிவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கதையிலும் கேட்டில்லாத பெரும்பொருளை எவ்வாறு சம்பாதிப்பது? இப்போதன்றோ சந்திரமதியின் அன்பும் குணமும் அருமையும் பெருமையும் காணப்படுகின்றன. அரசன் ஒன்றும் தோன்ருமல் குழம்பிக்கொண்டிருக்கையில், அவள் அரசனைத்தேற்றித் தன்னைவிற்று முனிவன் கடனைத்தீர்த்துச் சத்தியத்தைக் காக்கும்படிப் போதித்து, அவன் அதற்குடன்படானுயினும் தக்க காரணங்களைச் சொல்லி உடன்படுத்தினள். தெய்வாதீனத்தால் சந்திரமதியை வாங்குதற்கு, மகாகடின சித்தமும் கொரேகுணமுமுடையோனுயினும் ஓர் அந்தணன் கிடைத்தனன். அவன் மனைவியோ அவனிலும் பன்மடங்கு கொடியவள். ஆயினும் என்ன? அரசன் பொருளைப்பெற்றுக் கடனைத்தீர்த்துச் சத்தியத்தைக் காக்க வல்லனுயினன். இவ்வாறு முனிவன் கடனைத் தீர்த்தபின்னும் அரிச்சந்திரனுக்கு பாதை ஒழிந்ததில்லை. நக்ஷத்திரய்யன் என்னும் தரகுக்காரன் தான் ஒடியாடி அவர்களோடு உழன்றுபட்ட சிரமங்களுக்குப் பரிகாரமாகப் பெரும்பொருளைத் தனக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திக்கத் தருமமே ஜயமென்றும் சத்தியமே துணையென்றும் நம்பியிருந்த சாந்தரூபியாகிய அரசன் தன்னையும் ஓர் புலையனுக்கு அடிமையாகவிற்று அப்பொருளைக் கொடுத்தொழித்தனன்.

சந்திரமதி தன் உயிரினும் சிறந்த மணகமன் பொருட்டும் சத்தியத்தைக் காக்கவேண்டியும் அனுபவித்த துன்பங்களுக்கும் துயரங்களுக்கும் அளவும் உண்டோ! அக்கினி தேவனே உருவுகொண்டுவந்த அதிக்குரூரனகிய அந்தணனுக்குத் தானும் தன் மகனும் அடிமையாகிப்பட்ட துன்பங்களை இந்தச் சகமெல்லாம் இன்றைக்கும் நாடகங்களில் ஆடிப்பாடி அழுது ஆற்றி அறிவிக்கக் காணுமன்றோ? அவள் அங்கு நெற்றிவியர்வை நிலத்திற் சொட்டக் கடினமான புன்தொழில்களைச் செய்து காலம் போக்கினதும் போதாமல், ஐயோ! 'பட்ட காலிலே படும் கெட்டகுடியே கெடும்' என்பதுபோல விதியின் கொடுமையோ விசுவாமித்திரன் மாயையோ தன் அருமை மகனையும் இழக்கவந்ததே! கோடித்துக்கம் குழந்தை முகத்தாலாறும் என்றபடி தன் செல்வன் முகத்தைக்கண்டு தன் துயரமெல்லாம் மறந்திருந்த அவளுக்குண்டான துரதிர்ஷ்டத்தை என்னென்று சொல்லுவது! இத்தனையும் போதாதென்று அர்த்தராத்திரி வேளையில் தன் மகனைத் தானே ஒன்றியாகக் கொடிய காட்டிற்சென்று உழன்று தேடிச் சேமம் செய்யவும் வேண்டிவந்ததே. அதுவும் போதாமல் தன் மணமகன் மணிமுடிசூடிச் செங்கோல்பிடித்து அமைச்சரும் அரசரும் சூழ இரத்தின சிங்காசனத்திருந்து அரசு செலுத்திய வைபவத்தைக்கண்ட கண்களால் இப்போது பறையனுக்கடிமையாய்ச் சுடலையில் இருந்து பிணங்கள் காத்திருத்தலைப்பார்க்கவும் ஆயிற்றே. அவ்வளவும் போதாவோ! ஆ! விதியின் கொடுமைதான் என்ன! அரசன் மதலையைக்கொன்றதாகக் கொலைக்குற்ற

மும் சாட்டப்பட்டுத் தன் உயிர்த்தலைவன் கையாலே தண்டம் பெறும்படியும் நேர்ந்ததே. அரசனுக்காயினும் சந்திரமதிக்காயினும் விதியினாலேனும், விசுவாமித்திரனாலேனும், வேறு எவர்களாலேனும் இழைக்கக்கூடிய கேடும் துயரும் அதன்மேல் யாதுள்ளது? அச்சமயத்தே விசுவாமித்திர முனிவன் இதுதான் தருணமென்றெண்ணி அரசனை அழைத்து "ஓ வேந்த, ஒரு பொய் சொன்னாயாயின் உன் துன்பங்கள் யாவையும் ஒருங்கே நீக்கி உன்னை முன்னினும் பன்மடங்கு உயர் நிலையில் நிறுத்துவேன்" என்ன, அதற்கு மறுமொழியாக அரசன் அவனைநோக்கிக் கூறியவார்த்தைகள் எவ்வளவு அதிசயிக்கத்தக்கவை!

"செய்மையண்மையிலுயிர்க்கொருதுணையெனச்சிறந்த
வாய்மையாலகம்தூய்மையாம் மற்றிலம்புஜத்தைத்
தூய்மைசெய்வதும்நீரலாற்சொல்லின்வேறுளதோ
நோய்மைசெய்யினும்வாய்மையேநோன்பெமக்கறிதி."

"பதி யிழந்தனம் பாலனை யிழந்தனம் படைத்த
நிதி யிழந்தன மினிநமக் குளதென நினைக்கும்
சதி யிழக்கினும் கட்டுரை யிழக்கிலே மென்றான்
மதி யிழந்து தன்வாயிழந் தருந்தவன் மறைந்தான்."

முனிவன் வெட்கமுற்று நீங்கவும் திரிமூர்த்திகளும் தோன்றி முனிவனை இகழ்ந்து அரசனைப்புகழ்ந்து, மகனையுயிர்ப்பித்து மங்கையையும் சிறப்பித்து, வேண்டும் வரங்களையும் கொடுத்து அவர்களை முன்பதவியில் இருத்திப் போனார்கள். இதுவே அரிச்சந்திரன் வரலாறு. நாம் எவ்வித மாற்றங்களை யடையினும், பாஷையை இழக்கினும், ஆசாரங்களைத் துறக்கினும், மதத்தையே கைவிடநேரினும் இவ்வரசன் பெயரையும் சரித்திரத்தையும் இழக்கலாவதோ! அன்று, அன்று, ஒருநாளும் இழக்கலாவதன்று. என்றென்றைக்கும் பிரியாமல் இப்பெயரும் சரிதமும் நம்முடன் கூடவே தொடர்ந்திருக்கும்.

THE TAJ MAHAL AT AGRA.

தாஜ் மஹால்.

ஆக்ரா நகரத்தில் யமுனா நதிக்கரையில் ஓர் அழகிய சோலையின் நடுவில் 'தாஜ்மஹால்' என்றொரு சமாதிமண்டபம் இருக்கின்றது. இது உலகத்தில் உள்ள அதிசுந்தரமான மண்டபங்கள் எல்லாவற்றிலும் அழகானது. இது டில்லி சக்கிரவர்த்தியாயிருந்த ஷாஜிஹான் என்பவனால் தன் மனைவியாகிய மம்தாஜ் மஹால் என்பவளுக்குக் கட்டப்பட்ட கோரி மண்டபம். மம்தாஜ்மஹால் என்னும் பெயரே தாஜ்மஹால் என்று திரிந்தது.

இந்த மம்தாஜ்மஹால் என்பவள் லோகப் பிரசித்தியடைந்த நூர்ஜஹானுக்குச் சகோதரனாகிய அஸொப்கான் என்பவன் புத்திரி. இவள் அந் நூர்ஜஹானைப்போலே அவ்வளவு அழகிற்சிறந்தவள் அல்லாவிடினும் மற்றொருவருக்கும் அழகிற்குறைந்தவளல்ல. அக்காலத்தில் அரசர்கள் அநேக மனைவியர்களை விவாகம்செய்துகொள்ளுதல் வழக்கமாயிருக்க ஷாஜிஹான் இவளையன்றி வேறொருவரையும் மனத்தாலும் கருதாமல் ஏகபாரியாவிரதனாகவிருந்ததே இவள் அழகின் பெருமையையும் குணங்களின் அருமையையும் தெரிவிக்கப் போதுமானது. ஷாஜிஹான் தான் சக்கிரவர்த்தியாய் வருதற்கு முன்னமே இம்மடந்தையை விவாகம்செய்து, தான் சிங்காசனம் ஏறினபின்பு இன்னொருதரம் அவ்விவாகத்தைச் சிறப்பித்தான். இதுவும் இவன் அவளிடத்து வைத்திருந்த பெருங்காதலையும் அவளது பெருமையையும் உணர்த்தும். இவள் கணவனிடத்தில் மிகுந்த பிரீதியுள்ளவளாய் அவனோடு பதினான்கு வருஷகாலம் சுகித்திருந்து அவனுக்கு நான்கு பிள்ளைகளையும் இரண்டு பெண்களையும் பெற்றாள். இவள் நூர்ஜஹானைப்போலத் துரைத்தன காரியங்க

ளில் உட்புகுந்துழலாமல், குடித்தன விஷயங்களில் தன் புருஷனுக்கு உற்ற துணையாயிருந்து, தன்னுடைய தயாளகுணத்தாலும் நன்மையாலும் எல்லாருக்கும் இனியவள் என்று பேரெடுத்து, அனைவராலும் மெய்ச்சப்பட்டு வந்தாள்.

இந்நங்கை 1629-ம் வருஷத்தில் மரணமடைந்தாள். தான் இனிமேல் ஜீவிக்கப் போகிறதில்லையென்று கண்டு தன் புருஷனை அருகே அழைத்து அவனைநோக்கி, "என் பிராணநாயகரே, நான் உம்மைவிட்டுப் போகும்காலம் வந்துவிட்டது. என் பிராணன் போகுமுன் நான் தங்களைக்கேட்டுப் பெற விரும்பும் வரம் இரண்டுள்ளது. ஒன்று, தாங்கள் எனக்குப் பிற்காலம் இரண்டாம்தரம் விவாகம் செய்துகொள்ளாமல் இருப்பது, மற்றொன்று, என் பெயர் அழியாமல் என்றென்றும் நிலைநிற்கும்படி என் பெயராலே ஒரு அழகிய கோரியைக்கட்டுவித்து அதில் என்னை அடக்கம்செய்வது. இவ்விரண்டு வரங்களையும் எனக்குக்கொடுத்தருளவேண்டும்" என்றாள். ஷாஜிஹானும் அவ்வாறே வாக்களித்து அவ்விரண்டு கோரிக்கைகளையும் நிறைவேற்றினான். "ஆன்மாவுக்குத் தலைவன் ஈச்வரன் ஒருவனேபோலவும், சூரியனுக்குத் துணைவன் சந்திரன் ஒருவனேபோலவும், ஷாஜிஹானுக்குப் பிராணநாயகி மம்தாஜ்மஹால் ஒருவளே" என்று புனர்விவாகம் செய்யாமல் ஒழிந்திருந்தான்.

அவன் தனக்குத் துபரம் சிறிது ஆறினபின்பு, தான் தன்மனைவிக்குக் கொடுத்த வாக்குப்படியே சமாதியைக் கட்டுவிக்க ஆரம்பித்து முன்னெக்காலத்திலும் இல்லாததும் இப்பரதக்கண்டத்தில் உள்ள கட்டிடங்கள் எல்லாவற்றிலும் அழகுமிகுந்ததுமான ஒரு அதியற்புதமான கோரிமண்டபத்தைக் கட்டுவித்தான். இது அதிமனோகரமாகச் சித்திரிக்கப்பட்ட வெண்சலவைக் கற்களால் நிருமிக்கப்பட்டு, ரத்நகஜிதமான புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சுவர்களையும் உடையது. இது கட்டபட்டு எவ்வளவோகாலமாகியும் எள்ளளவேனும் அழகும் ஒளியும் குலையாமல் நேற்றுத்தான் கட்டப்பட்டதுபோல மனோரஞ்சிதமாகக் காணப்படுகின்றது. இதைக்கட்டுவதற்கு இருபதினாயிரம் ஜனங்கள் பதினேழுவருஷம் இடைவிடாமல் வேலைசெய்தார்களென்றும், இதை முடிப்பதற்கு மூன்று கோடி ரூபாய் செலவாயிற்றென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இச்சமாதிமண்டபத்தில் தானே ஷாஜிஹானும் பின்பு அடக்கம் செய்யப்பட்டான். இவ்விருவர் சமாதியின்மேல் எப்போதும் தீபம்போட்டுப் புஷ்பமாலைகளும் சாற்றப்பட்டுவருகின்றன.

இது இத்தேசத்திலுள்ளகட்டடங்களெல்லாவற்றிலும் மிக அழகாயிருத்தலினாலே இத்தேசத்துக்கு விநோதார்த்தமாகவோ வேறுகாரியமாகவோ வந்துபோகும் தேசாந்தரிகள் எவர்களும் இதனைப்பாராமற் போகார்கள். இதைச் "சலவைக்கல்லால் அமைத்த கனாக்காட்சி" யென்று இதன் அழகைப் புகழ்ந்துகூறுவார்கள். அதாவது இதைப்போலும் மண்டபமொன்று சொற்பனத்திற் கண்டாற் காணலாமேயன்றிப் பிரத்தியக்ஷத்தில் காணமுடியாதென்பது இதன்பொருள். ஒருதரம் காணிற் பின்னென்றும் மறவாத முக்கியமான பொருள்களில் இதுவும் ஒன்று. இதை உலகிலுள்ள மண்டபங்கள் எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததென்று பற்பல அருமையான காட்சிகளைக் கண்டவர்களும் சொல்லுகிறார்கள். இது அதியற்புதமான மகாசத்தியையுடையவரால் கருதிப்பாவிக்கப்பட்டு இரத்தினவேலைகளில் வல்லசிற்பிகளால் செய்துமுடிக்கப்பட்டதென்றும் இதன் பெருமையை வியப்பார்கள். அன்றியும் இது இந்தியாவின் சிரோரத்நமென்றும் கொண்டாடப்படும். இதற்கிணையானது இப்பூமண்டலத்தில் இல்லை.

SHORT STORY.

ALL IS WELL THAT ENDS WELL.

சிறுகதை.

நன்றாய் முடியின் எல்லாம் நன்றே.

நீராவியந்திரம் "சீத், சீத்" என்று சீறி ஆரவாரிக்கவும், சக்கரங்கள் தண்டவாளத்தின்மேல் தேய்ந்து "கிருக்-கிருக்" என்று சப்திக்கவும், தென் இந்தியாவின் முக்கியபட்டணங்களில் ஒன்றில் மாலை சுமார் ஐந்தரை மணிவேளையில் ஒரு புகைவண்டித்தொடர் வந்து நின்றது. உடனே ஏறுவோரும், இறங்குவோருமாய் குழப்ப மதிகரிக்க, ஒரு மூன்றாவது வகுப்பினறையிலிருந்து, ஒரு யௌவன புருஷன் கீழே இறங்கினான்.

அவனுக்கு வயது சுமார் இருபத்திமூன்று இருக்கலாம். அவனுடைய உயர்ந்த வடிவையும் அகன்ற மார்பினையும் விசாலமான நெற்றியையும் நுனியில் வளைந்த மூக்கையும் உற்றுப் பார்க்குங்கால் சிறப்பும் ஆண்மையும் நிறைந்த செல்வனென்றே அவனைக் கூறவேண்டும். ஆனால் அவனுடைய ஒட்டின கன்னங்களும் ஒளியற்று ஆழ்ந்திருந்த கண்களும் அவன் தீராத்துயரத்துக்கும் இடைவிடாத தீர்க்காலோசனைக்கும் இரையானவனென்றும் நிரூபித்தன. அவன் நடையையும் யாவரையும மகிழச்செய்யும் பாவனங்களையும் * யோசித்துப் பார்க்கும்பொழுது அவன் தன் துயரங்களைவென்று தனக்கொரு பெயரையும் உண்டாக்கிக்கொள்ளக்கூடிய திறமையையு மடைந்திருந்தானென்பது புலப்பட்டது. மேலும் அவனுடைய முழங்கைகளிற் கிழிந்த சட்டையும், அழுக்குப்படிந்த உள்ளங்கியும், வலை போன்ற சீமையங்கவஸ்திரங்களும், அவன் தரித்திர சாகரத்தில் அவஸ்தைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தானென்று வெளிப்படுத்தின.

வண்டியை விட்டிறங்கினதும் தன் பிரயாணச் சீட்டைக்கொடுத்துவிட்டு வெளியே வந்து நின்று "நடந்து போகிறதா, வண்டியில் போகிறதா" என்று ஆலோசிக்கும்பொழுது ஒரு மாட்டுவண்டி வந்து நின்றது. அதிலிருந்து இரண்டுபேரிறங்கினார்கள். அப்பொழுதுதான் சாந்திமுகூர்த்தம் செய்துக்கொண்ட தம்பதிகள்போல் காணப்பட்டார்கள். அவர்களிலகமுடையாள் வெட்கத்தினால் தன் கணவனருகில் போகாமலும், பயத்தினால் அவனைவிட்டுப் பிரிந்து போகாமலும் புன்சிரிப்புடன் தன் புருஷனைத் தொடர்ந்து வண்டியேறச் சென்றதைப் பார்த்து "ஆஹா இவர்கள் ஒருவருடனொருவர் கஷ்ட நிஷ்டூரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு ஆறுதலுந் தேறுதலு மடைந்து இனிமேலனுபவிக்கப் போகிற ஒப்பற்ற சுகத்தை நானென்றைக்கு அடையப் போகிறேன்" என்கிற தன் பரிதாபமான எண்ணத்தைப் பெருமூச்சினால் தெரிவித்துத் தன் வழி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

புகைவண்டி உத்தியோகஸ்தர்களும் வேலைக்காரர்களுமிருக்கும் கட்டடங்களையும் குடிசைகளையும் கடந்து சென்ற பிற்பாடு இடையிலிருக்கும் ஒரு திறந்தவெளியில் வந்துசேர்ந்தான். அப்பொழுது மேற்கே நிமிர்ந்து கவனித்துப் பார்த்தான். சிவந்த தினகரன் மலையின் வாயில் விழுந்து அஸ்தமானமாயிருந்தபோதிலும் அவனுடைய கிரணங்கள் ஸ்தம்பம் ஸ்தம்பங்களாக மேலே பரவி வியாபித்து கூட்டமாகக்கூடி ஒன்றன்மே லொன்றாக அடுக்குண்டிருந்த மேகங்களை ஊடுருவிச்சென்றன. அச்சூரிய கிரணங்களால் பற்பல வேறு மிகவும் பிரகாசமான வர்ணங்களை யடைந்து உருவற்றிருந்த மேகங்கள் கட்டுக்கதைகளில் கூறிய விசித்திர ஆடையாபரணங்களை யணிந்த முனிகளும், பூதங்களும் செய்திடும் போர்க்களம் போல் தோன்றின.

இதைப்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து பாதையின் இருபக்கங்களிலும் அவன நோக்கலே அங்கே வித்தியாதனம் நிறைந்த பெரியோர்களைப்போல் தலைகுனிந்து நிற்கும் முதிர்ந்த

* Graceful demeanour.

நன்ருகக் கருவுடைய கதிர்களை யேந்திய நெற் பயிர் கண்களுக்கெட்டிய தூரம் செழிப்பால் சிறந்த வயல்களில் தள்ளாடிக்கொண்டிருந் தது. இடையிடையே நுண்ணிய நறுமணம் நிறைந்த தென்றல் இப்பயிர்மேல் வீசி சிற்றலை களை யுண்டாக்கிற்று. இவ்வழகை யனுபவித்து மறுபடியும் ஆகாசத்தை யண்ணுந்து பார்த் தான்.

அங்கு முன்னென்றன்மீதொன்ருய்ப் படிந்திருந்த மேகங்கள், காற்றினுல் பரவிச் சிறு பின்னங்களாய், மிகவும் ஒழுங்காகவும் வரிசையாகவும் அமைந்திருந்தன. பார்க்க ஒரு மகா சமுத்திரத்தில் சிறு தீவுகள் சேர்ந்திருந்தாற் போல் விளங்கின. நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் உண்டாகும் இவ்வேறுபாடுகளை உயிர் வாழ்க்கையிலுண்டாகும் மேடு பள்ளங்களுடன் ஒப் பிட்டுப்பார்த்து மிகவும் தத்துவமான எண்ணங்கள் மனதில் நிறைந்தவனுய் பாதி மெய் மறந்து நடந்துக்கொண்டிருக்கையில், தண்ணீர் சிறுவாய்க்கால்களில் பாறைகளின்மேல் முறுமுறுத்துக் கொண்டுசெல்லும் ஓசை காதிலின்பமாகப் பட்டது. மேலும் பறவைகள் செய்யும் "கலகல" ஓசையும், அவனை ஆலோசனையிலிருந்து தவிர்த்து, சுற்றுப்பக்கங்களுக்கு அவனைக்கொணர்ந்தது. மறுபடியும் வானம் எவ்வாறு இருந்ததென்று திரும்பிப் பார்க்கவும் தீவுகள்போலிருந்த மேகங்கள் நன்ருகக்கூடி நீண்டிருந்தன. அஸ்தமித்த சூரியனுெளியால் தணல்போல் பிரகாசித்தன. இறந்தபின் நமது ஆவிகள் கடக்கவேண்டுமென்று புராணிகர் கூறும் "வைதரணி" என்கிற அக்கினி நதியைப்போல அந்நீண்டமேகம் விளங்கிற்று. இவற்றையெல்லாம் பார்த்து கால்வலி கூடத்தெரியாமல் ஊரினெல்லைக்கு வந்துசேர்ந்தான். அங்கோ பாதையின் ஓரத்தில் ஒற்றைக்கிளையயுடைய "சவுக்கு" மரம் இலைகளையிழந்து நின்றுக் கொண்டிருந்தது. அக்கிளையின்மேல் ஒரு பறவை "கிக்கு கிக்கு" என்று கூப்பிட்டு உட்கார்ந்திருக்க மற்றொரு பறவை பறந்துவந்து அதனருகில் சற்றுநேரம் உட்கார்ந்து தானுங் கூவிற்று. பிறகு இரண்டு மொருங்காகப் பறந்து மறைந்தன.

"ஐயோ ! வண்டியை விட்டிறங்கினதும் சுகமனுபவிக்கச்செல்லும் தம்பதிகளைக் கண்டேன். இப்பொழுதோ சந்தோஷமடைந்த இரண்டு பட்சிகளைப் பார்த்தேன். வாழ்வின் துன்பங்கள் இவற்றைச் சற்றேனும் வருத்துவதில்லை. தம்முடைய சொந்த நிலைமைகளில் சுகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. என் கதியென்னவோ? இறைவனுக்கே வெளிச்சம்." என்று நினைத்து, கடைவீதியின் வழியாய்ச் சென்று, தான் போகவேண்டிய பெரிய மாட வீட்டு வாசலில்வந்து நின்ருன். சுமார் ஆறரை மணியிருக்கலாம். ஒரு சிறந்த கண்ணுடிக் கூண்டில் மண்ணெண்ணெய்* விளக்கு பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. வாசலில் சாயுந் திண்ணையில் தாடியும் மீசையும் நன்ருக நீண்ட தலைக்கனெருவன், தன் முழந்தாட்களை முழங்கால்களின் மேலிட்டு கைகளைத் தன் வழுக்குத்தலையில் சார்த்திக்கொண்டு கண்ணை மூடியவனுய் திறந்தவனுமாய்க் குந்திக்கொண்டிருந்தான். பக்கத்தில் உருமாலும் "சப்-ஜெட்ஜ்" என்று வரையப்பட்டுள்ள வில்லைமாட்டிய மார்ப்பட்டை "நாடாவும்" ஒன்றன்மேலொன்ருயிருந்தன. ஊரிலிருந்து வந்தவன் உள்ளே போக ஆரம்பித்ததும் "யார்சாமி அது ! உள்ளே போகக்கூடாது !! வா இப்படி" என்று அதட்டினுன்.

"இவனிடத்தில் என்னுடைய பூர்வோத்திரமெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறதா? உள்ளே சென்ருல் தானுக நம்மை யறிந்துக் கொள்ளுகிருர்கள் போய்விடுகிறதே நலம்" என்று தீர்மானித்து 'தடதட' வென்று நுழையத்தொடங்கினுன்.

தன் வார்த்தைகளை மீறிநடந்ததும், துலுக்கன் கோபித்து "யார் சாமி, அறிவுகெட்ட

* Kerosine Oil.

பாப்பானுய் இருக்கே, உள்ளே போகக்கூடா தென்றேன் போ'றயா! இதோ பார்—"என்று வேட்டை நாயைப்போல் சீறிக்கொண்டு, கையைப்பிடித்து வெளியே இழுத்து விடுபவன் போல் அருகே வந்தான்.

அப்பொழுது தான் இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல் பிரமை பிடித்தவன்போல் தியங்கிக்கொண்டிருக்க, அதிர்ஷ்டவசமாய், நன்ருய்த் தேய்த்த குடத்தில் தீர்த்தத்துடன் கட்டையும் குட்டையுமாய் கறுப்பு நிறமாய் ஒரு பரிசாரகன் படிகளேறி வீட்டில் பிரவேசித்தான். நமதய்யரைப்பார்த்த, "வாருங்கோ மாப்பிள்ளை, எப்பொழுது வந்தீர்கள்" என்று வினவி, யுத்தம் செய்பவன்போல் நின்றுக் கொண்டிருந்த துலக்கனைப்பார்த்து "சாயபு! இவரை யாரென்று எண்ணிக்கொண்டாய், இவர்தான் நமது எஜமான் மாப்பிள்ளை" என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்ருன்.

அதுவரையில் புலியைப்போல் எக்கழுத்தத்துடன் நின்ற துலுக்கன், பூனையைப்போல் தாழ்ந்து, "மஹராஜ், தெரியாமல் சொல்லி விட்டேன், மன்னிக்கவேணும், மன்னிக்கவேணும் எஜமானருக்குத் தெரிந்தால் வேலை போய்விடும். சோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது மஹராஜ்!" என்று காலைத் தொட்டுத்தொட்டு சலாம்செய்ய ஆரம்பித்தான்.

"சாயபு! இது உன் தப்பிதமல்ல, காலத்தின் மகிமைகளில் இதுவுமொன்று" என்று சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்குள்போய், கூடத்தில் போட்டிருந்த நாற்காலிகளொன்றிலுட்கார்ந்து, தனக்கு அன்றையதினம் சம்பவித்ததை யெல்லாம் மனதில் சுழற்றிக்கொண்டிருந்தான். இவ்வாறு பத்து நிமிஷங்கள் கழிந்ததும், மெத்தையின் மீதிருந்து, கையில் "மெழுகு வத்தி தீபமேந்தி, தன் மாமியார் வருவதைக் கண்டான். அழகும் கர்வமுமொருங்கே குடிகொண்ட அந்த அம்மாள், தன்னகைகளும் புடைவையும் நன்ருகப் பார்க்கப்படும் பொருட்டு, சற்றுதூரம் நடந்து பிறகு திடீரென்று நின்று, விளக்கைத் தாழ்த்தி, சக்கரவர்த்தினி ஒருத்தி கேவலம் தன் பிரஜையைப் பார்ப்பது போல், நமதய்யரை உற்றுப்பார்த்து, மிகவும் கம்பீரமான தொனியுடன் "வரணும்" என்று நான்கு எழுத்துக்களை உச்சாரணம் செய்து விட்டு, "தோரணி" நடையுடன் இரண்டாங் கட்டில் மறைந்தாள்.

"ஆஹா! இவள்தானிப்படி எதிர்கொண்டு அழைத்தாள். இவளுடைய மகள் எப்படியோ? நடக்கநடக்கத் தானே தெரிகின்றது" என்று வெகு விசித்திர சிந்தையுள்ளவனு யிருக்கையில், முன் கூறப்பட்ட பரிசாரகன் இரண்டாங் கட்டிலிருந்து பிரவேசித்துவந்து "ஏன்! நாழியாய்ச்சே, கைகாலலம்பி சந்திபண்ணி சாப்பிட எழுந்திருக்கிறதுதானே? எஜமான் வேலையாய்ப் பட்டணம் போயிருக்கிருர்; நாளைக்கு வந்துவிடுவார்; நீங்கள் யாருக்கும் காக்க வேண்டியதில்லை" என்று சொல்லிவிட்டுப் போனுன். பிறகு நமதய்யர் அரைமணி நேரத்தில் சாப்பிட்டுவந்து, கூடத்தின் மற்ருெரு பாகத்திலிருந்த மேஜையின்பாலுட்கார்ந்து அதன்மேலிருந்த "செண்டு ஜார்ஜ்" கோட்டையின் பத்திரிகையை கையிலெடுத்து, "காலியான வேலைகளுக்கு ஆட்கள்தேவை" என்றிருக்கிற பக்கத்தைத் திருப்பிப்பார்த்து அதில் தன்னைப்போல் பி. ஏ. பரீட்சை தேறினவர்களை 15-ரூபாய்க்கும், 10-ரூபாய்க்கும் விண்ணப்பங்களனுப்பும்படி கேட்டுக்கொள்வதைப் பார்த்து வியசனத்துடன் வியந்து, கலைகளில் தேர்ச்சி பெறுவதனுலுண்டாகும் நிஷ்பலனையுங் கருதி, மிகவும் துன்பமான நினைவுகளுக்கிடமானுர். ஆனல் பிரயாணத்தினுல், களைப்புண்டதினுல், தன் யோசனைகளுக்கு நடுவில் நித்திரையு மவரைக் கைக்கொள்ள ஆரம்பித்தது. இச்சமயத்தில் அவருடைய மாமியார் சற்றேனும் பிரேமாவது சந்தோஷமாவதில்லாத அதே கம்பீரத்துடன் "மீனுட்சி மேலே காத்துக்கொண்டிருக்கிருள்! போகலாம்" என்று கட்டளையிட்டுத் தூங்கச்சென்ருள்,

நமது அய்யரும் திடுக்கிட்டெழுந்து இருட்டு மூடின படிகளின் வழியாக மெத்தைக்கு ஏறிச் சென்று பித்தளைப் பிடிபோட்டிருந்த இரட்டை கைக் கதவுகளைத்திறந்து தன் மனைவியிருக்கு மறையினுள் புகுந்தார். இது வரையில் கடினமான காரையில் நடந்துவந்த பாதங்கள் அவ்வரையில் "வெல்வெட்" போன்ற இரத்தன கம்பளத்தின்மேல் மிகவும் இன்பகரமாய் படிந்தன. அவர் அவ்விடத்தில் கண்ட காட்சியோ கண்ணைக் கவரத்தக்கதாயிருந்தது.

விட்டத்தின் வளையத்திலிருந்து தொங்கிக்கொண்டிருந்த விலையுபர்ந்த ஒரு பெரும் 'வளி விளக்கு',* தன் ஒப்பற்ற பிரகாசத்தை அவ்வறையிலிருந்த ஒவ்வொரு சிறு வஸ்துவின் மேலும் வீசி, அதன் சிறப்பை நன்றாக எடுத்துக்காட்டிற்று. நான்கு சுவர்களிலும் நன்றாய் அமைந்திருந்த, 'இரவிவர்மா' எழுதிய ஆனந்தமானபடங்கள், அவ்வறையை கந்தருவ லோகமோ† என்று நினைக்கும்படி மனதை மயக்கத்தக்க ஒரு திவ்விய அலங்காரத்தை விளைவித்தன. நான்கு மூலைகளிலும் விசித்திரமான மேஜைகளின்மேல் அமைந்திருந்த, பட்டால் செய்த புஷ்பச்செடிகளும், சிற்றுண்டிகளும், பாலும் வைத்திருந்த மேஜையும், இரு பக்கங்களிலும் இரண்டு மெழுகு தீபங்களையுடையதாய் மற்றனேக தமிழ்ப்புத்தகங்களும், எழுதுவதற்கு வேண்டிய சருவிகளும் வைக்கப்பட்ட மற்றொரு அழகான மேஜையும், பார்க்கப்பார்க்கக் கண்களுக்குச் சிறந்த விருந்தாயின. ஒரு சிறு பூங்சொடியைப்போல் அமைத்து வைத்திருந்த ஊதுவத்திகள், மெய்மறக்கும்படி அவ்வறையை நன்மணத்தால் நிறப்பின. மேலும் மற்றொரு சுவரின் பால் "டிக், டிக்," என்று சப்தித்துக்கொண்டிருந்த கடிகாரமானது ஒவ்வொரு அரை மணிக்கும் ஒவ்வொரு சிறந்த ஆங்கிலேய கானத்தைச் செய்து காதுகளைக் களிப்பித்தன.

* Power Light.

† Fairy-Land.

இச்சிறந்த வஸ்துக்களின் அழகையெல்லாம் சின்னப்படுத்தி, தனக்கொப்பானவள் இனியிவ்வுலகிலில்லை யென்று விளங்கியவள் நமதய்யர் மனைவியே. பால்போல்வெளுத்து, அன்னஞ்சிறகைப்போல் மிருதுவாயிருந்த பட்டு அமளி பரப்பியிருந்த வில்விசைவைத் தமைக்கப்பட்ட ஒரு கட்டிலில், ‡ தலையைக்கையால் தாங்கி ஒரு சார்பாக மகாராணி ஒருத்தி பொழுதுபோக்குக்காகப் படுப்பதுபோல் படுத்திருந்தாள். சர்வவல்லமையுள்ள சிருஷ்டி கர்த்தா தன் திறமையை வெளியாக்கும்பொருட்டுவரைந்த படங்களில் மிகவும் மேன்மையுள்ளவளாய் விளங்கத்தகுந்த சிறப்பினளாயிருந்தாள். விண் மீன்களைப்போல் பிரகாசித்துச்சுழன்று தாமரை யிதழ்களைப்போன்ற கண்களும், மகிமைதங்கிய ஒரு சிற்பி சிற்றுளியால் தகர்த்தான்போன்ற மூக்கும், தென்றலில் அசையும் இளம் இலைகளைப்போல் துடித்து அடிக்கடி பற்களின் முறுவலைப் பகிரங்கப்படுத்தின. சிவந்த சிறிய உதடுகளும், மற்று ஆரோக்கியமும் அழகும் பாய்ந்துக்கொண்டிருந்த ஒவ்வொரு அங்கமும் சகலத்தையும் வெறுத்த துறவியின் தவசுடன் போராடி வெல்லத்தகுந்ததாயிருந்தன. மேலும் அவள் சரிகைகமலங்கள் நூற்கப்பட்ட ஒரு காசிப் புடவையை அணிந்திருந்தாள். அக்கமலங்களினும், கருமணல் போன்ற கூந்தலினும் நடுவில் பிரகாசித்த முகத்தை, அலங்காரரசத்துடன் சொல்லத் துணிந்தால் மேகங்கள் நட்சத்திரங்கள் இவைகட்கு நடுவில் பிரகாசிக்கும் பூரணசந்திரனுக்கு ஒருவாறு ஒப்பிடலாம்.

நமதய்யரைக்கண்டதும், படுத்திருந்தவள் நிதானமாக "உஸ்-ஸ்-ஸ்." என்று சப்தித்து எழுந்து, "இந்தப்பக்கம் எட்டிப்பார்க்க மாகானுபாவருக்கு இவ்வளவு நாளாயிற்றுக்கும்! பாவம் தலைபோகிற வேலை யங்கே" என்று கேட்டாள். இவ்வார்த்தைகள் ஒரு சிறிய

‡ Spring cot.

வெள்ளி மணியின் நாதத்தைப்போல் காதில் ஒலித்தன. "இவ்வழகும், குரலும், செல்வமும் வாய்ந்தவள் நமது மனைவியன்றோ" என்கிற சந்தோஷம் தன் நிலைமையை எல்லாம் மறக்கும்படி தன் மனதில் மேன்மேல் எழ நமதய்யர் மரத்தில் நன்றாய்ப் பழுத்த கனியை உண்ணச் செல்லும் வாலிபன்போல் ஓடி அவளருகே உட்காரப் பிரயத்தனப்பட்டார்; அவர் பாதிவழி சென்றதும் மனைவியானவள் பார்த்தவர்கள் பயப்படும்படி முகத்தைச் சிடுசிடுத்துக்கொண்டாள்; அவளுடன் சென்ற வாலிபன் பாதிவழியில் ஒரு பாம்பைக் கண்டால் எவ்வாறு திடுக்கிடுவானோ அவ்வாறு தடஸ்தமாய் நின்றான்.

"ஐயோ இந்த ஊருக்கு வந்தும் இக்கந்தைகளைத்தானே உடுக்கவேண்டும், எங்களண்ணா கொடுத்த சரிகை அங்கவஸ்திரங்களெல்லாம் எங்கே போயின? (சற்றுநேரங்கழித்து) எங்கேபோகிறதாவது? அக்கிழவி வயிற்றுப் பாட்டுக்காக விற்றுத்தின்றிருப்பாள்" என்று கடுகடுப்புடன் சொன்னாள்.

நமதய்யரப்பொழுது தான் உடுத்திருந்த வேஷ்டியைப் பார்த்துக்கொண்டார். தான் கச்சேரியில் எழுதுகிறபொழுது பேனாவை உதருகின்றதனால் விழுந்த "மைப்புள்ளிகள்" *ஏராளமாய் எங்கும் நிறைந்திருந்தன; மனதில் குதித்தெழுந்த கோபத்தை (தான் வந்த காரியம் பூர்த்தியாகவேண்டியதால்) அடக்கிக்கொண்டு மேஜையினருகிலிருந்த நாற்காலியிலுட்கார்ந்து "கட்டிக்கொடுத்த சோறும் சொல்லிக்கொடுத்த புத்தியும் எத்தனை நாளைக்கு; நாமே சம்பாதித்துச் செய்துக்கொண்டது தான் நமக்கு நீடித்துவரும் ———அது கிடக்கட்டும்; மீனு உன் விளையாட்டை எல்லாம் விட்டுவிட்டு இதைச் சற்றே கேள். என் தாயார் படுக்கையும் தானுமாக படுத்துக்கொண்டிருக்கிறாள்" என்று சொல்லி இச்சமாசாரத்தால் அவள் முகத்திலுண்டாகும் மாறுபாடுகளைக் கவனித்தார்.

"ஐந்துநிமிஷம் கழிந்தபிற்பாடு "உடம்பு என்னமோ?" என்று தனக்கும் மாமியாருக்கும் ஒரு சம்பந்தமும் இல்லாதவள்போல் மகா இளக்கத்துடன் வினவினாள்.

"பித்தக்காய்ச்சலாம்: எழுந்து நடக்கிறதே மிகவும் துர்லபம்; அன்னாகாரம் என்கிறது சற்றேனும் கிடையாது. உன்னைப்பார்க்கவேண்டுமென்று அவள் ஆசைப்படுவது இவ்வளவவ்வளவு அல்ல" என்று கல்நெஞ்சமும் இளகும்படி சமாசாரத்தை வெளியிடலாயினன். நமதய்யர் சொன்னதைக் கேட்டும் கேட்காததுபோல் நடித்து "அதற்கென்ன இப்பொழுது" என்று மிகவும் அசுவாரசத்துடன் கேட்டாள்.

"அவளோ தள்ளமாட்டாத கிழவி இங்கே வருவது மிகவும் அசாத்தியம். பிழைக்கிறாளோ! சாகிறாளோ! தெரியவில்லை. நீ யவ்விடத்தில் வந்து அவளுடைய கடைசி காலத்து ஆசையை திருப்திசெய்துவிட்டுவந்துவிடேன்" என்று தன் தாயாரை நினைக்க மனதில் அடங்காத்துயரமெழ மொழிந்தான்.

"என்ன சொன்னீர்கள்? நான் உங்கள் ஊருக்கு வருகிறதா? நன்றாயிருக்கு, அவ்விடத்தில் வந்து காலையிலெழுந்து சாணித்தண்ணீர் இரைத்துக்கொண்டும், புழுக்கல் அரிசி சமைத்த வெங்கலப்பானையையும், சொட்டுரசம் வைத்த கற்சட்டியையும் தேய்த்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுமா? அதற்கா இந்தக்கைகள் உதவவேண்டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்துவந்து தன் இரண்டு கரங்களையும் நமதய்யர் முன் நீட்டினாள். அவர் அவற்றைப் பிடித்துப்பார்த்து நிதானமாய் நசுக்கினார். புதிதாய் மலர்ந்த உரோஜா

* Ink spots.

புஷ்பங்கள்போல் சிவந்து நூற்றெடுத்த பட்டைப்போல் மிருதுவாயிருந்தன.

"எவ்வளவு நன்றாய்த்தான் கைகளிருந்த போதிலும் வேலை செய்யப்படாதென்று எங்கே சொல்லியிருக்கின்றது. அதோ மேஜையின்மேலத்தனை நவீன கதைகள்* வைத்திருக்கின்றாயே அதிலிருக்கிறவர்களெல்லாம் பிறர் சுகத்திற்காக எவ்வளவு தங்கள் சுயநயத்தை மறந்திருக்கிறார்கள். எங்கள் குடும்பம் ஏழைமைத்தனத்திலிருந்தபோதிலும் சமயத்தையறிந்து நடக்கவேண்டாமா!" என்று புத்தி சொல்லத் தொடங்கினான்.

பின்பு சொன்னதற்கு சற்றும் செவிகொடாமல் "ஆமாம்! கதைக்குக் காலுண்டா! என்னவோ அதில் சொல்லியிருக்காம் எனக்குப் புராணங்கூற வருகிறீர்கள். இன்றைக்கெல்லாம் நீங்கள் சம்பாதிப்பது மாதம் பதினைந்து ரூபாய். உங்களம்மாளுக்குப் பலகாரம் செய்யவேபோதாது. அதுகிடக்கட்டும்; நீங்கள் ஒரு வருஷம் சம்பாதிப்பதையெல்லாம் செலவிடாமல் சேர்த்தாலும் இதுமாதிரி ஒரு புடவை வாங்கமுடியுமா?" என்று தானுடுத்திய புடவையின் முந்தாணியை விளக்கின் முன்னால் விரித்தாள். அதில் கொடிகளாகவும் மாங்காய்களாகவும் பின்னியிருந்த சரிகை 'தகதக' வென்று பிரகாசித்து நமதய்யர் கண்களைக் கூசச்செய்தது.

இவள் செயல்களைப்பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து நமதய்யர், "மீனா உன்னைப்போன்ற சிறுமிகள் எத்தனைபேர் திருப்தியுடனும் சுகத்துடனும் வாழ்கின்றார்கள், அவர்களெல்லாம் இப்புடவையா உடுத்தியிருக்கிறார்கள். இவற்றையெல்லாம்விட்டு நான் சொன்னதை ஆலோசி!" என்று தன் காரியத்தை ஞாபக மூட்டினார்.

"என்னத்தை ஆலோசிக்கிறது. இந்த பூமியில் என்னத்திற்கு பிறந்திருக்கிறோம்? இன்பமனுபவிப்பதற்கல்லவா? இக்காலத்தில் செல்வம்தான் இன்பம். நீங்கள் இவ்வேலையிலிருந்துக்கொண்டு வாழ்நாளெல்லாம் சம்பாதித்தாலும், இந்த நகைகளைப் பண்ணமுடியுமா?" என்று தன் கைகளிலணிந்த காப்பு கொலுசுகளையும் காசிமாலை முதலிய கண்ட ஆபரணங்களையும் தொட்டாள். மேலும் தான் செய்யும் நடிப்பை பூர்த்தியாக்கத் தன் முகத்தை சற்றே அசைத்தாள். அப்பொழுது அவள் 'தோடுகளில்' பதித்த முக்கோணங்களாகச் செதுக்கின வயிரங்களில் வானவில்லின் வர்ணங்களையுடைய மிகவுஞ் சிறுதீபங்கள் அங்குமிங்குமாகப் பிரகாசித்தன.

"இவளிந்த வித்தைகளை யெங்கு கற்றனளோ!" என்று ஐயமும் அச்சமுமடைந்த நமதய்யர்:

"மீனா இப்புடவைகளிலும் நகைகளிலும் என்ன இருக்கின்றது? எல்லாம் வீண். இனிக் கொஞ்சக் காலம் போனால் நீயே இவற்றையெல்லாம் வெறுப்பாய். சாகுமளவும் நம்மிருவரையும் ஒன்றாகப் பிணித்து, நமது இல்வாழ்க்கையைக் கடக்க சர்வ சவுக்கியமும் நிறைந்த மரக்கலமாயிருப்பது அன்பே. செல்வமயக்கத்தால் அவ்வன்பைக் கைவிடாதே. வேண்டாம்" என்று, உலகத்தை எள்ளளவேனும் நன்றாய் ஆராயாத தன் மனைவிக்கு நற்போதனை செய்தார். செல்வாக்கில் வளர்ந்து செல்வச்செருக்கு குடிகொண்ட அவளுக்கு இவ்வார்த்தைகளின் நியாயம் சற்றேனும் புலப்படவில்லை.

"நீங்கள் என்ன சொன்னாலுஞ்சரி, என்னால் அவ்விடம்வந்து கஷ்டப்படமுடியாது. நீங்களும் இவ்வூரைவிட்டுப் போகக்கூடாது என்று ஒரு நியாயாதிபதி தீர்ப்புசொல்வதைப் போல் சொன்னாள்.

*Novels.

"உனக்கு மிவ்வளவு கர்வமா? உங்கள் தகப்பனுருக்கு அடிமையென்று என்னை நினைத்தாயா? சோம்பர் என்னுடம்பில் சேர உங்களுடைய பசுமாட்டையும் குதிரையையும் போல் உட்கார்ந்திருக்கின்றவனு? நாமாக உழைத்துச் சம்பாதித்த பொருளின் மகிமையை நீ ஒருநாளும் அறியாய். நாளையதினம் போகின்றேன். இனி இந்தத் திசையில்கூடத் திரும்பிப் பார்க்கமாட்டேன்" என்று இரக்கமும் பச்சாதாபமுமற்று கடுகடுத்து மறுமொழி சொன்னுர்.

ஆண்மக்களை மயக்கும் சகல ஆயுதங்களும் தப்பவே கடைசி ஆயுதமான கண்ணரைவிட்டு அழத்தொடக்கினுள். அக்கண்ணீர் துளிக்குப்பின் துளியாக முத்தங்களைப்போல் ததும்புவந்த மற்றொரு சமபத்தில் நமதய்யர் பார்த்திருந்தால் இரக்கங்கொண்டு உடனே சென்று தழுவி முத்தமிட்டு அக்கண்ணீரைத் துடைத்திருப்பார். ஆனுல் இப்பொழுது தன் தாயாரையும் தன்னையும் நிந்தித்து எள்ளளவேனும் தன் வேண்டுகோளைக் கேட்க வில்லையென்ற கோபம் மனதில் குடிகொண்டதினுல், தலை குனிந்து தனியே நின்றுர். மீனுட்சி, கொழுக்கொம்பைச் சுற்றியிருந்த பூங்கொடி, பனி நீரை*ச்சிலிர்த்து அவிழ்ந்துவிழுவதைப்போல் அமளியின்மேல் கண்ணீர்விட்டுக்கொண்டே விழுந்து விம்மி விம்மி யழுதுக்கொண்டே தூங்கிவிட்டாள்.

நமதய்யரும் காலை மூன்றுமணி வரையில் தலைமேல் கைவைத்துக்கொண்டு ஆலோசனை செய்துக்கொண்டிருந்தார். தன் மனைவி விசனமற்று தூங்குவதையும் அதே அறையில் தான் மிகவும் துன்ப சிந்தையுடன் வருந்துவதையும் நினைக்க நினைக்க, கடவுளின் செயல்களில் மிகவும் வியப்பு அவருக்கு உண்டாயிற்று. கடைசியாக ஒன்றுந்தோன்றுதவராய், மேஜையின் மேலிருந்த ஒரு காகிதத்தில் நான்கு ஐந்து வரிகள் எழுதிவிட்டு கதவைத் திறந்து கீழேஇறங்கி, வெளியில் சென்றுர்.

மறுநாள் காலையில் "ஸப்-ஜட்ஜ" வீடு மிகவும் குழப்பமும் ஆரவாரமும் நிறைந்திருந்தது. மீனுட்சி தன் கையில் ஒரு கடிதத்தை வைத்துக்கொண்டு அழுதுக்கொண்டிருந்தாள். அவள் தாயார் "ஏண்டி அம்மா, அழுகின்றுய்" தலையெழுத்துக்கென்ன செய்யலாம், கலியாணம் செய்யும்பொழுதே எனக்குத் தெரியும். பாழுங்கிணற்றில் தள்ளவேண்டாம், தள்ள வேண்டாம் என்று சொன்னுல் உங்க ளப்பா கேட்டால்தானே ?" என்று தேற்றிக்கொண்டிருந்தாள். இச்சமயத்தில் ஊருக்குப்போயிருந்த 'எஜமான்' வந்து சேர்ந்தார்.

"என்னடி மீனு, அழுகின்றுய்" என்று கேட்டார்.

"என்னடி யாவது என்ன! உங்கள் பீ.ஏ. பியாஸ் பண்ணின மாப்பிள்ளைசெய்த கோலத்தைப் பாருங்கள். மீனு அவருடைய குடிசைக்கு அந்த கிழவிக்கு சமைச்சிபோட வரமாட்டேன் என்றுளாம். அதற்காக அவளைப் பிடித்தடித்து இந்தக் கடிதத்தையும் எழுதிவைத்துவிட்டு, யாவருடனும் சொல்லாமல் ஊருக்குப் போய்விட்டார்." என்று சொல்லி மீனுட்சியின் கையிலிருந்த கடிதத்தைக் காட்டினுள்.

"என் அருமையான மீனுட்சி,

"நீ பேசின வார்த்தைகளெல்லாம் மிகவும் நியாயமாய்த்தோன்றின. அவைகளால் நானுனக்குத் தகுந்த கணவனல்லவென்று தெரிந்துக்கொண்டேன். மேலும் இவ்விடமிருந்தால் என் தாயாரை மறக்கவேண்டிவரும். நான் உனக்குத் தகுந்த அகமுடையானென்று,

உனக்குத் தோன்றுகிறதை நான் அறியும் பொழுது மறுபடியும் வருகின்றேன்.

உன் அன்பிலாழ்ந்த,
தியாகராஜன்."

என்று அதிலெழுதியிருந்தது.

"சீ என்னடி மீனு, இந்த அற்பத்திற்கா அழுகிறது, நன்றாயிருக்கு! கழுதை கெட்டால் குட்டிச் சுவர்தானே!" என்று ஆறுதல் சொன்னார்.

"கழுதையோ, இன்னுங் கழுதையோ" என்று மங்களம் பாடினாள் அவர் மனைவி.

* * *
* * *
* * *

இச் சமாசாரங்கள் நடந்து மூன்றுவருஷங்களாயின. இதனிடையில், மீனாட்சி பிழைக்கிறாளோ சாகிறாளோ என்று சந்தேகிக்கும்படி பெருங் காயலாவில் கிடந்தாள். அவள் பிழைத்தது மறுபிறப்பு என்று சொல்லலாம். அவ்வாறு காயலாவில் வருந்தும்பொழுதே, அவளுடைய எண்ணங்களும், நினைவுகளும், பூரணமாக மாறிப்போய்விட்டன. அப்பொழுது உலகத்தில் பிறப்பது விலையுயர்ந்த நகைகளையும், ஆடைகளையும், அணிந்துகொள்வதற்கல்லவா" என்று எண்ணும் வினையைகொண்ட சிறுமியாயிருந்த அவள் "இவ்வுலகத்தின் பேரின்பமாகிய அன்பைக் கைக்கொண்டு இகபரங்களுக்கு நன்மையுண்டாகும்படி நடப்பதே இல்வாழ்க்கைக்குச் சிறப்பு" என்று நினைக்கும் ஒரு அறிவு முதிர்ந்த பெண்மணியானாள். தன் னுயிர்த்தோழனை தான் அவமதித்ததை யெண்ணி யெண்ணித் தானே தன்னை நிந்தித்துக்கொண்டாள்; திட்டியுங்கொண்டாள். அவரைக் காணவேண்டுமென்று மனமுருகினாள். மேலும், தன் தாய் தந்தையர் தன்னை யுண்மையாக வெறுக்காமல் போனாலும் முன்னவ்வளவு அன்புடனும் செல்வாக்குடனும் நடத்தவில்லையென்று தெரிந்து, அவர்களுடன் அதிகமாகப் பேசுவதையும் விட்டாள். தன் காதலன் அன்றிரவு எழுதிய கடிதத்தை பல முறைகளும் படித்து ஆனந்தித்து அதில் வரைந்திருந்த "உன் அன்பிலாழ்ந்த, தியாகராஜன்" என்பதை யாருமறியாமல் முத்தமிட்டுக்கொண்டாள். தன் கணவன் இருக்குமிடம் தெரியும்பொருட்டு, அவ்வூரிலிருந்த தன் தோழிகளுக்கு கடிதங்களெழுதினாள். தன் மாமியார் இறந்துபோனாள் என்கிற சமாசாரம் தெரிந்ததே ஒழிய மற்றவரிருக்குமிடம் தெரியவில்லை. சர்வமறிந்த தெய்வத்தின்பால் நம்பிக்கைவைத்து, தன் கணவனிருக்குமிடம் தெரிகிறதற்காக, கோயிலுக்குப்போய் நெய் தீபங்களையும் ஏற்றிக்கொண்டுவந்தாள்.

மீனாட்சி இவ்வாறு கணவன் தியானத்திலிருக்கும்பொழுது "மைசூர்" முத்திரை போட்ட ஒரு கடிதம் தன் தந்தைக்கு வந்து சேர்ந்தது. அதைப் பிரித்துப்பார்க்கும்பொழுது தியாகராஜன் கடிதமாகவே இருந்தது. மீனாட்சியடைந்த சந்தோஷத்திற்களவில்லை. தான் மைசூரில் பதினைந்து ரூபாய் வேலையிலிருப்பதாகவும் அப்பொழுதாவது தன் மனைவியை யனுப்ப அவர்களுக்கிஷ்டமா? என்று கேட்டிருந்தான். தாய்தந்தையர்கட் கிஷ்டமில்லமாற்போனாலும், மீனாட்சியின் தொந்தரவு சகிக்கமுடியாமல் சம்மதமென்றெழுதவே தியாகராஜனும் வந்து தன் மனைவியை மாத்திரம் அழைத்துச் சென்றான்.

அவர்கள் மைசூரிலிறங்கிய வீடு மிகவும் சிறியதான போதிலும், மீனாட்சி தன் கணவனின் நிலைமையை யறிந்து, யாவரும் மகிழும்படி இல்லறம் நடத்திவந்தாள். முன் அவள் அடைந்திருந்த கர்வத்தையும் பிறகு தனக்கு கீழ்ப்படிந்து தன்னைத் திருப்திசெய்யச் செய்த அவளுடைய செயல்களையும் தியாகராஜன் கண்டு அன்றிரவு மகா கம்பீரமாய் வார்த்தையாடின மீனாட்சியோ! என்றையுற்றான். தன் தாழ்வையும், ஏழ்மையையும் குறித்து சொல்பழமுறையிடாமல் வீட்டிற்குரிய ஒவ்வொரு

காரியத்தையும் சுத்தமாகவும் சிறப்பாகவும் மீனாக்ஷி செய்ததை பல முறைகளிலும் பரி சோதித்து முன்னிலும் பதின்மடங்கதிகமான அன்புடன் அவளைத் தியாகராஜன் நேசித்தான். இவ்வாறு ஒரு மாதம் செல்ல ஒரு நாள் தியாகராஜன் "தன் சிநேகிதன் கட்டிய ஒரு அழகான வீட்டைத் தன் மனைவிக்குக் காண்பிக்கும்பொருட்டு அவளைத் தன்னுடன் அழைத்துச்சென்றான். அவ்வீடு இராஜ வீதியில் புதுமையாலும் அழகுடன் சேர்ந்த அடக்கத்தாலும் நன்றாக விளங்கிற்று. அவ் வீட்டி லிவர்கள் புகவே ஒவ்வொரு வேலைக் காரனும் இவர்களுக்கு மரியாதை செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். ஒன்றும் தெரியாமல் பிர மித்து "இது யார் வீடு" என்று மீனாட்சி கேட்டாள். தியாகராஜன் அவளை மெத்தை யின்மேலழைத்துச் சென்று நன்றாயலங்கரித்த ஒரு அறையில் நுழைந்தான். அங்கே வேறு அநேக படங்கள் இடையில் ஒரு படம் திரை மூடப்பட்டுள்ளதாய் கவனிப்பைக் கவர்ந்தது. "அப்படத்திலுள்ளவர்களே இவ்வீட்டின் சொந்தக்காரர்கள்" என்றான்.

சரேலென்று ஓடி மீனாட்சி திரையை ஒதுக் கிப்பார்த்தாள். அதில் தன் தாயாரினுடம்பு அசௌக்கியமென்று தியாகராஜன் தன்னை அழைக்கவந்தநாளில் தான் கட்டிலின்மேல் படுத்திருந்ததும் அவன் "மைப்புள்ளிகள்" நிறைந்த வேஷ்டியைக்கட்டி பக்கத்தில் நின்ற தும் மிகவும் நன்றாக வரையப்பட்டிருந்தன. மீனாட்சி வெட்கமும் வியசனமுமடைந்து தலை குனிந்து கண்ணீர் பெருகவிட்டாள்.

"அன்றையதினம் நீ பேதமை நிறைந்த ஒரு சிறுமியாயிருந்தாய். உன்னை மன்னிக்க பிறகு எனக்கு அநேக சமயங்கள் வாய்த்தன" என்று அவளைத் தழுவி முத்தமிட்டான்.

* * * * *

தியாகராஜன் ஐசுவரியம் பெற்றது ஒரு அற்புதமல்ல. அவன் தன் வேலையிலிருந்துக் கொண்டே எம். ஏ. பரிட்சை தேறி பின்பு மைசூர் திவானுக்கு விண்ணப்பம் செய்துக் கொள்ளவே, அவர் இவனுடைய கல்வித் தேர்ச்சியையும், நன்னடத்தையையும் தானகப் பரீக்ஷித்து, ஆச்சரியமடைந்து மைசூர்க் கலா சாலையில் இருநூறு ரூபாய் வேலையைக் கொடுத்தருளியிருந்தார்.

CHILDREN'S PAGE

(Adapted from the Children's Magazine)

ஒரு தாய் தன் குழந்தையைப் பற்றிக் கூறியது.

("சில்ட்ரன்ஸ் மகஜீன்" எனனும் "ஆங்கிலப் பிள்ளைகள் பத்திரிகை"யின் 1914-ம் வருஷத்து ஜனவரிமாதச் சஞ்சிகையின் 83-வது பக்கத்தில் பிரசுரமாயிருக்கிற ஒரு பாடலின் கருத்தைத் தழுவி யெழுதியது.)

"துணிவுடைச் சிறுநர! சொல்லுதி இன்னே,
உன்னாற் பெறலாம் ஊதியம் என்னே?
என்பயன் நின்னா லென்ப தறியேன்.
சொல்ல வல்லையேல், சொல்லுதி வல்லே.
தாமரை யிதழெனத் தயங்குகை விரலாய்!
திங்களை வளைந்து திகழ்கரு முகில்போற்
சுந்தர வதனம் சூழ்ந்து தொங்கி
இருண்டு சுருண்டெழில் எறிக்குங் குஞ்சியாய்!
ஒருநாள் போல உறுபல நாளும்நீ
செய்சிறு குறும்புக் கெய்தள விலையால்.
யாவது நின்னா லாவ தென்ன
உன்னாற் சொல்ல ஒல்லு மென்னில்
நன்குசிந் தித்து நவிலுதி வல்லே."
என்றனன். என்றலும் இருசிற் றடிகள்
குறுகுறு நடந்தெனைக் குறுகியென் மடிமேல்
உற்றன. மிகுகளி ஒளிர் எழில் இளவிழி
கூர்ந்தெனை நோக்கின. குறுநகை அரும்பின.
இருசிறு செங்கைகள் என்னிரு கதுப்பினை
இறுகுறப் பற்றியீர்த் தினிதின் அணைத்தன.
"உனது வினவுக் குறுவிடை கேட்டி
அன்னாய்! யான்உனக் கன்பு செய்தலே †
என்னால் ஆம்பயன்" என்னப்
பவளவாய் திறந்ததென் பாக்கியந் தானே."

இதன் பொருள்:—"ஏ! துணிவுடைய சிறிய மனிதனே! (பெரிய மனிதர்போல் நடிக்கும் சிறிய குழந்தையே) உன்னால் நான் பெறக்கூடிய இலாபம் யாது? இப்பொழுதே சொல்வாயாக. உன்னால் என்ன பிரயோசனமென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நீ சொல்லக்கூடுமானால் சீக்கிரம் சொல்வாயாக. தாமரை மலரும் அதன் இதழ்களும் போன்ற கையும் விரலும் உடையானே! சந்திரனைச் சூழ்ந்து விளங்குகின்ற கரிய மேகம்போல, அழகிய முகத்தைச் சூழ்ந்து கரியநிறமும் சுருள்களும் கொண்டு விளங்கும் அழகுள்ள தலைமயிருள்ளானே! நீ தினந்தோறும் செய்யும் சிறு குறும்புகள் கணக்கில் அடங்கா. உன்னால் ஆவது யாது என்று உன்னாற்

சொல்ல முடியுமானால், அது இன்னதென்று நன்றாக ஆலோசனைசெய்து சீக்கிரமாகச் சொல்வாயாக" என்று (சற்றுத் தூரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த என் குழந்தையைப் பார்த்துச் சொன்னேன். அப்படிச் சொல்லியவுடனே, (என் குழந்தையின்) இரண்டு சிறிய கால்கள் குறுநடைகொண்டு நடந்து வந்து என் மடிமேலுற்று நின்றன. மிகுந்த களிப்புடன், இலங்கும் அழகும் இளமையும் உள்ள கண்கள் என் முகத்தைநோக்கி (நான் கேட்ட கேள்வியை, தெரிந்துகொண்டு கேட்டேனோ தெரியாமற் கேட்டேனோ என்று கண்டு பிடிக்கும்படி) கூர்ந்தபார்வையாகப் பார்த்தன. (என்னால் ஒரு பிரயோசனமும் இல்லையென்றோ எண்ணுகிறாய், சிறந்த பிரயோசனம்என்னால் உண்டு என்பதை நீ தெரிந்துகொள்ளவில்லையே. இவ்வளவுதானா உனக்குத்தெரிந்தது! என்று பரிகாசம் செய்யும் குறிப்போடு கூடிய) சிரிப்புத் தோன்றச் சிறிய பல்லுகள் வெளித்தோன்றி விளங்கின. இரண்டு சிறிய சிவந்தகைகள் என்னிரண்டு கன்னங்களையும் இறுக்கமாகப்பற்றி (என் முகத்தை எதிர்முகமாகவும் சமீபமாகவும் உறும்படி) இனிதாக இழுத்தன. "என் அம்மையே! என்னால் யாது பிரயோசனமென்று கேட்ட கேள்விக்கு மறுமொழி கூறுகிறேன். கேட்பாயாக நான் உனக்கு அன்பு செய்தலே † என்னாலானபிரயோசனம்" என்று (என் பாக்கியமாகிய என்குழந்தை) பவளம்போன்ற வாய் திறந்து கூறியது என் தவப் பயனே."

V. P. SUBRAMANIA MUDALIAR.

† *Compare the following from the Gospel of the Holy Mother:—*

"அன்பூண்"

"அம்மாளுக்கங்கம் கொழுத்ததென்றான் என் 'கண்ணு'
நஞ்சுண்டகுழந்தையவன் தாயாரைத்தேடினதால்
காயும்கறியும்கனிபலவும் தின்னூறமிக்காயம்
பல்கிப்பெருகிப் பருத்திடல் தானதிசயமோ
அருமையுடனவன் வார்க்குமன்பாமமிர்தத்தை
அகமகிழ்ந்தவள்பருகிடுங்கால்."-ஆனந்தத்தாய்மொழி,
3-வது வளர்ச்சிப்பருவம், கிளர்ச்சிப்படலம்.

cf. Also Jesus' saying to his disciples: "I have meat to eat that you know not of."—வி.சி.ப.]

ON THE EVILS OF GAMBLING.

சூதுசெய் துன்பம்.

(SELECTIONS FROM STANDARD AUTHORS.)

நளவெண்பா.

1. அறத்தைவேர் கல்லும் அருநரகிற் சேர்க்கும்
திறத்தையே கொண்டருளைத் தேய்க்கும்—மறத்தையே
பூண்டுவிரோ தம்செய்யும் பொய்ச்சூதை மிக்கோர்கள்
தீண்டுவரோ என்றார் தெரிந்து.

2. உருவழிக்கும் உண்மை உயர்வழிக்கும் வண்மைத்
திருவழிக்கும் மானம் சிதைக்கும்—மருவும்
ஒருவரோ டன்பழிக்கும் ஒன்றல்ல சூது
பொருவரோ தக்கோர் புரிந்து.

நைடதம்.

3. சீலநற் றருமமெய் சிதைக்கும் தெண்டிரை
வேலைமுற் றிருநிலக் கிழமை வீழ்த்திடும்
மாலுறுத் திடும்கவ ருடல் மன்னகேள்
கோலிழுக் கரசர்தம் கொள்கைத் தென்பவே.

4. கள்ளுண விரும்புதல் கழகம் சேர்தல்மால்
உள்ளுறப் பிறர்மனை நயத்தல் ஒன்னலர்க்

கொள்ளரும் ஞாட்பினுள் இரியல் செய்திடல்
வள்ளியோய் அறநெறி வழுக்க மென்பவே,

5. ஐயநீ ஆடுதற் கமைந்த சூதுமற்
றெய்துநல் சுரவினுக் கியைந்த தூதுவெம்
பொய்யினுக் கருந்துணை புன்மைக் கீன்றதாய்
மெய்யினுக் குறுபகை யென்பர் மேலையோர்.

6. எள்ளுநக சூதினை இகலி வென்றதூவும்
கள்ளமேற் கொடுவலை கரந்து வேட்டுவர்
உள்ளுற வைத்திடும் உணவை ஓர்கிலர்
புள்ளின மருந்தின போலும் என்பவே.

வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்.

7. அடியும் ஆண்மையும் வலிமையும் சேனையும் அழகும் வென்றியுந்தத்தம்
குடியும் மானமும் செல்வமும் பெருமையும் குலமும் இன்பமுந்தேசும்
படியும் மாமறை யொழுக்கமும் புகழும்முன் பயின்ற கல்வியுஞ்சேர
மடியு மால்மதி யுணர்ந்தவர் சூதின்மேல் வைப்பரோ மனம்வையார்.

8. குழக ராய்இள மடந்தையர்க் குருகுவோர் குறிப்பிலா மையின்நாளும்
பழகு வார்மிகச் சிந்தைநோய் தாங்களே படிக்குமா றுணராமல்
அழகு பேரறி வாகவே கொண்டவர் அறத்தொழில் புரியாமல்
கழக மாடவும் பெறுவரோ இதனினும் கள்ளுண லினிதன்றே.

வேறு.

9. மேதகத்தெரி ஞானநூற் புலவரும் வேத்துநூ லறிந்தோரும்
பாதகத்திலொன் றென்னவே முன்னமே பலபடப் பழித்திட்டார்
தீதகப்படு புன்றொழில் இளைஞரிற் சிந்தனை சிறிதின்றித்
தோதகத்துடன் என்னையோ சகுனிதன் சூதினுக் கெதிரென்றான்.

வேறு.

10. மீதெடுத்த வஞ்சராகி வெகுளிசெய்தல் பிறர்பெரும்
கோதெடுத் துரைத்தல்நண்பு கொண்டயிர்த்தல் கொடியவெம்
சூதெடுத்து விழைதல்உற்ற சூள்பிழைத்தல் இன்னவே
தீதெடுத்த நூலின்முன்பு தீயவென்று செப்பினர்.

திருக்குறள்.

11. சிறுமை பலசெய்து சீரழிக்கும் சூதின்
வறுமை தருவதொன் றில்.

12. பழகிய செல்வமும் பண்பும் கெடுக்கும்
கழகத்துக் காலை புகின்.

13. பொருள் கொடுத்துப் பொய்மேற் கொளீஇ யருள்கொடுத்
தல்லல் உழப்பிக்கும் சூது.

14 உடைசெல்வம் ஊண்ஒளி கல்விஎன் றைந்தும்
அடையாவாம் ஆயம் கொளின்.

கொன்றைவேந்தன்.

15. சூதும் வாதும் வேதனை செய்யும்.

ஆத்தி சூடி.

16. சூது விரும்பேல்.

Kindergarten Page.

GLEANINGS FOR THE INDIAN KINDERGARTENER.

"SUFFER THE LITTLE CHILDREN TO COME UNIO ME"—CHRIST."

COME LET US LIVH WITA OUR CHILDREN"—FROEBEL.

ACTION SONG FOR CHILDREN.

பாலலீலை.

குழலினிதியாழினி தென்பர்தம்மக்கள்
மழலைச் சொல்கேளாதவர்—திருக்குறள்.

Objects:—பூனை, எலி. Idea:—பூனை எலி பிடிக்கும்.

1. வா பூனை, வா,
எலி பிடி, வா,
ஓடிவா, ஓடிவா, எலிபிடிக்க.

2. போ, எலி போ,
பூனை-பிடிக்கும், போ,
ஓடிப்போ, ஓடிப்போ,
பூனை பிடிக்கும்.

3. பூனை வா, பூனை,
எலி பிடி, வா,
வா வா வா, எலி பிடி வா.

4. எலி ஓடு, எலி,
பூனை பிடிக்கும் ஓடு,
ஓடு ஓடு ஓடு, பூனை பிடிக்கும்.

[குறிப்பு: இப்பாட்டு குழந்தைகள் கிண்டர்கார்டன் முறைப்படி பாலலீலை செய்வதற் கேற்றதாய், அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் குழந்தைகளுக்கு பூனையையும் எலியையும் பிரத்தியக்ஷமாகக் காட்டிய பின்,

"பூனை எலி பிடிக்கும்"

என்னும் உண்மையை தாயார் அல்லது வாத்தியார் அவர்களுக்குணர்த்த வேண்டும். பிறகு ஒரு குழந்தை பூனையாகவும் மற்றொரு குழக்தை எலியாகவுமிருக்க பாவித்து, மூன்றாவது குழந்தை அல்லது மற்றக்குழந்தைகளெல்லாம் சேர்ந்து இப்பாட்டை வார்த்தைகளின் அருத்தத்துக்குப் பொருந்த அபிநயங்காட்டிப் பாடவேண்டும். "வா பூனை" என்னும் பாட்டை அபிநயத்தோடு பாடிக் கடைசி வரியாம் "ஓடிவா, ஓடிவா, எலி பிடிக்க" என்பதைச் சொல்லி அபிநயத்தோடழைக்கும்போது பூனையாகவிருக்க நியமித்த குழந்தை பூனை எலிபிடிக்க வருவதுபோல் பதுங்கிப் பதுங்கி இலக்குப்பார்த்துக் கொண்டு மெல்லவர ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். உடனே குழந்தைகள் எலியாக விருக்க நியமித்த குழந்தையைப் பார்த்து "போ எலி, போ" என்று பாடி "ஓடிப்போ, ஓடிப்போ, பூனை பிடிக்கும்" என்று ஆபத்து வந்து விட்டதுபோல் அவசரப்பட்டு அபிநயங்காட்டிச் சொல்லவும் எலியாக விருக்க நியமித்த குழந்தை பூனை பதுங்கிப் பதுங்கி வருவதைப் பார்த்துவிட்டு பயந்தோட வேண்டும். அப்பொழுது "பூனை" எலி ஓடிவிட்டதென்று திரும்ப, குழந்தைகள் மறுபடியும் மூன்றாவது பாட்டைப்பாடி அதைக் கூப்பிடவேண்டும். அதைக்கேட்டு பூனை முன்போல் வர, உடனே எலியைப்பார்த்து ஓடிப்போவென்று நாலாவது பாட்டைப் பாடுவார்கள். அப்பொழுது எலியோட பூனை ஏமாந்துபோம்.

இதனால் குழந்தைகளுக்கு மனக்கிளர்ச்சி யுண்டாகி வார்த்தைகளை உபயோகிப்பதினாலுண்டாகும் பயனையறிந்து புலன் பொறிகளெல்லாம் வார்த்தைகளின் பொருளையும் அதன் முன்பின் தொடர்பையும், கவனிக்கப் பழகுவதால் புத்தி தீக்ஷண்ய முண்டாகும். "தொட்டிற்பழக்கம் சுடுகாடுமட்டும்" என்றிருப்பதால், பாலப்பருவத்திலேயே தங்கள் மனதோடு புலன் பொறிகளெல்லாம் ஒத்து வேலைசெய்யப் பழகின குழந்தைகள் அதே பழக்கம் மேலிட்டு எந்த விஷயத்தையும் தீரத்தெளிய உற்று நோக்கி யுண்மை யுணரும் சக்திவாய்ந்தவர்களாவார்கள். 4-வயது முதல் 8-வயது வரையில் இப்படி புலன் பொறிகளை புத்தி தீக்ஷணியத்துக்காதாரமாக உபயோகிக்கப் பழகின குழந்தை பின் அது கற்கு மெல்லாவற்றையும் நுட்பமாக ஆய்ந்து எதையும் "கசடறக் கற்கும்" சக்தி வாய்ந்ததாகும்.]

புஸ்தகம்-23.] [சஞ்சிகை-1.
"The Children's Favourite, The Teachers' Help, And the Parents' Guide."

ராக்ஷஸஷு சித்திரைமீ } விவேக சிந்தாமணி { April May 1915.

ESTABLISHED 1892

"பெற்றோர்கள் தாழவப்பர் பிள்ளைகளி லாசையுள்ளோர்
கற்றே மெனவுகந்து கற்பர் பின்னும்—மற்றோர்கள்
மாச்சரியத் தாலிகழில் வந்ததென்னேஞ் சேயிகழ்கை
யாச்சரிய மோதா னவர்க்கு."

THE VERNACULAR AS A MEDIUM OF INSTRUCTION.

வித்தியாபோத சாதனமுறை.

தாய்பாஷையின் சிறப்பு.

"சாதனமின்றிச் சாதிப்பாரில்லை." இது ஒரு உண்மையான பழமொழி. வித்தியா போதம் செய்ய வழியென்ன? அறிவு விசாலிக்கச் செய்வதே வித்தியாபோதமாம். இதற்கு மனமும் இந்திரியங்களும் தத்தம்வேலைகளைக் குறைவறச் செய்யப் பழக்கப்படவேண்டும். மனப்பழக்கத்தில் இந்திரியங்களின் பழக்கமும் அடங்கும். "கற்றதோர் கல்வியும் மனப் பழக்கம்" என்றார் ஔவைபாரும். ஆதலால் மனப்பழக்கத்திற்கு இன்றியமையாத சாதனமென்ன? "எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்" என்றார்: அதாவது சங்கல்ப விகற்பரூபமான மனதின் காரியங்களையறியும் அறிவாகிய எண்ணுதலும் அந்த எண்ணுதலுக்குச் சாதனமாயிருக்கிற கலைகளும் முகத்துக்குக் கண்கள்போல அறிவுக்கு அறியும் கருவிகளாயிருக்கின்றன. எண் என்பதில் கணித சாஸ்திரமும் அடங்குமாதலால் அதைப்பற்றிப் பிரத்தியேகமாகச் சொல்லவில்லை. எழுத்து என்பது எழுத்துக் களிலிருந்துண்டாகும்

• பாஷா ஞானத்தையும் குறிக்கும்.

மனப்பழக்கம் நன்றாகச்சித்திக்கப்பெறுதல் தானே கல்வி, வித்தை, இங்கிலீஷில் "Education" என்று சொல்வதெல்லாம். அப்படியென்றால் அறிவை விசாலிக்கச் செய்வதென்று பொருள்படும். அறிவு விசாலிக்கப் பார்வை தீக்ஷண்யமாகப் பெறல்வேண்டும். "பார்வையிரண்டுண்டு பஹிர் அஹமுகமென்பர்"

என்றதனால் பஹிர்முகப்பார்வையோடு அஹமுகப்பார்வையும் தீக்ஷண்யம் பெறல் வேண்டும். பஹிர்முகப்பார்வை யென்றால் என்ன?

"பார்வை பஹிர்முகம் பரந்தவுலகாராயில்" என்றார். அப்படியே அஹமுகப்பார்வையைச் சுட்டுவான், "பார்வை அஹமுகம் உள்ளுணர்வை யோர்ந்துணரில்," என்று ஓதியுள்ளார். இதையே Objective and Subjective side of Education என்பர். இதையே உலக ஞானம் உண்மைஞானம் என்றும் சொல்லுவர் பெரியோர். உலகஞானம் பஹிர் முகம்; உண்மைஞானம் அஹமுகம் அல்லது அந்தர் முகம். மனதை உள்ளும் புறமுமாகத்திருப்பிப்பார்க்கும் சக்திவேண்டும். அதற்கு கலைஞானம் இன்றியமையாத சாதனம். இந்த கலைஞானங்களில் ஒன்று பாஷாஞானம். பாஷாஞானமும் (எழுத்தும்) கணிதமுதலானசாஸ்திர கலைகளும் (எண்ணும்) இரண்டு கண்கள்.

பாஷைகள் அனந்தம்; சப்தம் ஒன்று. அப்படியென்றால்சப்தமாத்ரையாகவுள்ள ஏகதத்துவத்திலிருந்துபிறந்த துவனியும் வர்ணரூபமான எழுத்தும் பலவேறுபட்டிருப்பினும் அவைகளின் மூலம் ஒன்றே. உதாரணமாக "அ" என்கிற எழுத்தின் வர்ணமும் த்வனியும் பல

பாஷைகளில் பலவேறுபட்டிருப்பினும், சப்த மாத்ரையான மூலகாரணம் எல்லாவற்றிற்கும் ஒன்றே. வாயைத்திறக்காமல் அ என்கிற சப்தம் பிறக்காது. இப்படியே ஒவ்வொன்று க்கும் மூலம் ஒன்று. கலைகள் பலவேறு பட்டிருக்கும். அது எப்படியென்றால், ஒரு விருக்ஷத்துக்கு ஆணிவேர் ஒன்றே மூலமாக கிளைவேர்களும் கப்புக்கிளைகளும் பல விருக் கின்றமைபோல வென்பர். தோற்றப்பிரப ஞ்சமெல்லாம் காரணகாரியதோரணையை யனு சரித்து விளங்குகின்றது. காரணகாரிய தோரணையும் "காரணகாரணமாயும் அகார ணமாயும்" இருக்கப்பட்ட மூலதத்துவம் ஒன்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு அதிலிரு ந்துண்டாகி கப்புக்கிளைகளாய் விரிந்துபரவி விளங்குகின்றன. இந்தக் காரணகாரிய தோரணையை உள்ளபடி யுணர அஹமுகப் பார்வை தீக்ஷண்யம் வேண்டும். காரணகாரிய தோரணையின் விளக்கமான தோற்றங்களாம் பிரபஞ்ச மாறுபாடுகளை யுணர பஹிர்முகப் பார்வை தீக்ஷண்யம் வேண்டும். இப்படி அறிவு விசாலிக்க இன்றியமையாத இருபார் வைகளும் "கண்ணிரண்டும் ஒன்றையே காண் கிறன் பார்" என்றதுபோல ஏகமாயுள்ள மூலதத்துவத்தைப் பார்த்துணரவல்லதா யிரு க்கவேண்டும்.

பார்வை தீக்ஷண்யம் என்றால் என்ன? சூரியன் ஒளி வீசுகிறன். அந்த சூரியன் வீசும் ஒளியினல் நாம் எல்லாவற்றையும் பார்க் கிறோம். ஆனல் சூரியனிடத்து ஒளியிருப் பதுபோல் நமது கண்ணிலும் ஒளியிருந் தால் தான் கண்ணுக்குப் பார்வை யேற்படும். இல்லாவிட்டால் கண்ணுக்குப் பார்வையில்லை. சூரியப் பிரகாசத்தினல் எல்லாவற்றையும் காண்கிற நம் கண் சூரியனைப்பார்க்க கூசுகின் றது. கழுகின் கண்கள் சூரியனையே நேரப் பார்க்கும் தீக்ஷண்ய முடையவையாயிருக்கின் றன. மனிதரைவிட கழுகுக்குப் பகலில் பார்வை தீக்ஷண்யம் அதிகம். இப்படியே பக லில் காணும் கண் இரவில் விஷயங்களைக் காணக்கூடாமலிருக்கிறது. ஆனல் ஆந்தை முதலிய ஜந்துக்களின் கண்கள் இரவில் நன்று கப் பார்க்கும் சக்தி வாய்ந்திருக்கின்றன. ஆத லால் ஆந்தைக்கு இரவில் பார்வை தீக்ஷண்யம் அதிகம். இப்படி பகலில் தீக்ஷண்யம் பொருந் திய கண்கள் இரவில் பார்வைகுன்றியும், இரவில் தீக்ஷண்யம் பொருந்திய கண்கள் பக லில் பார்வை குன்றியும் இருக்கிறதைப் பார்க் கிறோம். "உண்மையான பார்வை தீக்ஷண் யம்" என்பது இந்தக் குற்றமின்றி இரவிலும் பகலிலும் நன்றுகப் பார்க்கும் தீக்ஷண்யம் பொருந்தியிருக்கும். இவ்விரண்டு பார்வைக் கும் காரணமாயிருப்பது கண் ஒன்றே. அந்தக் கருவியைப் பழக்க வழக்க விசேஷத்தால் தீக்ஷண்யம் பெறச் செய்வதால் பார்வை தீக்ஷ ண்யம் உண்டாகிறது. அஃதேபோல், மனக் கண் ஒன்றே. அது உலகஞானம், உண்மை ஞானம் இரண்டும் பொருந்தியதாக விளங்க பஹிர்முகப் பார்வை, அஹமுகப்பார்வையென் கிற இரண்டும் பூரணமாகப் பொருந்தியதாக விருக்கவேண்டும். இது பழக்க வழக்கத் தாலே சாதனசாதக முறைபற்றிச் சாத்திய மாக சாதிக்கப்பெறல்வேண்டும்.

பகலில் பார்ப்பது விஷயஞானம்; இரவில் பார்ப்பது சூக்ஷ்மஞானம். "இரவு பகலற்ற விடம்" உண்மைஸ்தானம்: அங்கே காண் பது அபேதஞானம். "பார்வை யிரண்டும்" அங்கே ஒன்றையே காண்பதால் "அபேதம்" என்று சொன்னதன்றி இரவுக்குப் பகல்பேத மில்லையென்று சொன்னதில்லை. நிலைக்கண்ணாடி யில் காண்கிறவன் கண்ணாடியில் காணும் சாய லும் தன்முகமும் ஒன்றென்றறிந்தால் அது

அபேதஞானம். குழந்தை கண்ணாடியில் ஒரு "பாப்பா" தெரிகிறது என்று அஃதை தனக்குவேறாக அறிந்து விளையாடுவது வேதஞானம். இப்படி உருவமும் சாயலும்போல் உண்மையும் தோற்றமும் விளங்குகிறது; அவ்விரண்டையும் ஒன்றாக உணர்வதுதான் அபேதஞானம். இதற்கு "அபேத தரிசனம்" என்று சுருதி கூறுகிறது. இந்த அபேத தரிசனம் தானே "ஞானம்"—அதாவது, உண்மையான அபேதஞானம்.

இந்த ஞானத்தைப்பெறுதலே வித்தியாப்பியாசத்தின் முடிவு. இந்த வித்தியாப்பியாசம் பெறப் பழகுவதே வித்தியாபோதம் அல்லது "பள்ளிப்பழக்கம்" என்று சொல்வது. இந்த பள்ளிப்பழக்கம் பழகுவதில் ஸ்வபாஷையை உபயோகிப்பது நல்லதா அந்நிய பாஷையை உபயோகிப்பது நல்லதா? ஸ்வபாஷை அல்லது தாய்பாஷையே மேலான சாதனமென்பது எல்லாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஆனால் ராஜபாஷையாகிய ஆங்கிலத்தை விட்டுவிடலாமா? என்றால், அதுவும் தேவையென்று எல்லாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறபடியால் அதை பாஷாஞானமாகப் பயின்று மற்ற கலைக்ஞானங்களையெல்லாம் பிரதம பாடசாலைகள்நடுத்தரபாடசாலைகளிலன்றி 'செகண்டரி ஸ்கூல்' என்று சொல்லும் உயர்தர பாடசாலைகளிலும் இங்கிலீஷை பாஷாஞானமாகப் போதித்து மற்ற பாடங்களையெல்லாம் பிள்ளைகளின் தாய்பாஷையைக் கொண்டே போதிப்பது உசிதமென்று எல்லாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. இதைப்பற்றி கனம் ராம ராயனிங்கார் அவர்கள் அரசர் பிரதிநிதி சட்டநிரூபண சபையில் ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவர அதைப்பற்றி நடந்த தர்க்கத்தின் சாராம்ஸத்தை வித்தியா மந்திரியாகிய ஸர் ஹார்கோட் புட்லர் அவர்கள் தொகுத்துச் சொன்ன பாகத்தை அப்படியே யெடுத்து முகட்டில் அச்சிட்டிருக்கிறோம். இதைப்பற்றி அபிப்பிராயபேதம் உள்ளதாகத் தென்பட்டதால், இந்த யுத்தம் முடிந்தபின் இதுவிஷயத்தை லோகல் கவர்ன்மெண்டாருக்கும் மற்ற துரைத்தனத்தாருக்கும் அபிப்பிராயத்துக்காக அனுப்ப உத்தேசித்திருக்கிறார்கள்.

பிரதம பாடசாலைகளிலும் நடுத்தர உயர்தர பாடசாலைகளிலும் படிக்கும் சிறுவர்கள் பெரும்பாலும் 15-16 வயசுக்குள்பட்டவர்கள். இவர்களில் பெரும்பாலார் 'ஸ்கூல் லீவிங் ஸெர்டிபிகேட்'பெற்று பள்ளிப்படிப்பை விட்டு ஜீவனார்த்தம் பிழைப்புத் தேடவேண்டியவர்கள். இவர்களுக்கும் சிறுபான்மை காலேஜ் படிப்புப் படிக்க உத்தேசித்து ஸர்வகலாசாலையிற் பிரவேசிக்கும் சில பேர்களுக்கும் பள்ளிப்பழக்கம் மனப்பழக்கத்தை யுண்டுபண்ணியிருந்தால் தான் மேலே தொழிலோ வித்தையோ பயில்வது சுலபமாயிருக்கும். தாய்பாஷையைப் போல் இதற்குச் சாதகமான சாதனம் வேறில்லை. அந்தத் தாய்பாஷையை விட்டு அந்நியபாஷையில் பாடம் போதிப்பதால் பதத்துக்கும் பதார்த்தத்துக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தையுணராது கிளிப்பிள்ளைபோல் வாத்தியார் சொல்லிக்கொடுத்ததை நெட்டுருப்போட்டு ஒப்பித்துப் பரீக்ஷை தேறவேண்டியதாயிருக்கிறது. இது வித்தியாபோதனை செய்யும் போதகர்க்காவது வித்தியாப்பியாசிகளாம் மாணாக்கர்களுக்காவது பெருமை விளைப்பதாயில்லை. நான்காவது வகுப்பில் வாசிக்கும் ஒரு பையனை இங்கிலீஷில் Angle (கோணம்) என்று சொல்கிற பதத்துக்கு அர்த்தமென்னவென்று கேட்டேன். வாத்தியார் சொல்லிக்கொடுத்தபடி பதில் சொல்லிவிட்டான். ஆனால் அதன் பொருள் அவன் மனதில் பட்டிருக்கிறதோவென்று உணர வேறுவிதமாகக் கோணத்

தைக் குறித்துக் காட்டச்சொல்ல ஒன்றும் தெரியாமல் விழித்தான். இப்படிப்பட்ட இங்கிலீஷ் படிப்பினுல் பிள்ளைகளின் பாலப்பருவம் வீணில் கழிவதன்றி அவர்கள் மனமும் நற்பயிற்சியின்றி களைமூடிப்பாழாகப் போகிறது. இதனுல் தேசத்துக்கு விளையும் தீங்கு சொல்லமுடியாது. இப்பொழுது இங்கிலீஷ் படித்துத் தேறினவர்களில் பெரும்பாலாருக்கு ஸ்வபாஷையில் தங்களினத்தாரோடு பேசவாவது தாங்கள் கற்றவித்தையை இங்கிலீஷ் தெரியாத சாமான்ய ஜனங்களுக்குத் தெரியச் சொல்லவாவது தெரியாது. இதனுல் தேசத்தின் யோக க்ஷேமத்துக்கு உண்டாகும் பாதகம் சொல்லிமுடியாது. இப்பொழுது சென்னைக்கு விஜயமாய் வந்திருக்கும் மிஸ்டர் எம். கே. காந்தியவர்கள் பாமரஜனங்களுக்காக அவர்களுடைய யோகக்ஷேமத்தையே பெரிதாக நினைத்து உழைத்துவந்ததால் இப்பொழுது இந்தியாவிற்கு வந்திருக்கும் அவர், ஜனசமூகத்தின் பிரமுகர்களோடு எல்லாம் (Leaders of Society all over India) போராடவேண்டியிருக்கிறது என்று சொன்னுர். ஏன்? சமஷ்டி சேவையின் மர்மமறிந்தவர்களுக்கு இதன் அர்த்தம் விளங்குவதுபோல் சாமான்யமாக "நானும் ஊருக்கழைக்கிறேன்" என்றுபேரும் கீர்த்தியும் பெறவேண்டுமென்று ஒப்புக்குழைப்பார் தமக்கு அதன் அர்த்தம் முற்றும் விளங்கமாட்டாது. பூர்வம்தொட்டு இவர்களையே ஒரு பெரியவர் "பெற்றதாயை விற்றடிமை கொள்ளுகின்ற பேதைகாள்!" என்று விளித்துக் கூறியிருக்கிருர்.

GERMAN "FRIGHTFULNESS"
ஜெர்மானியர் போடும் "பூச்சாண்டி" வேஷம்.

"விவேகசிந்தாமணி யுத்தகாண்டத்துக்கு" இங்கிலீஷில் முன்னுரை யெழுதியிருக்கிற மிஸ்டர் எச். ஓ. டி. ஹார்டிங் துரையவர்கள் German "Frightfulness" என்று நன்ருகப் பேரிடப்பட்ட அவர்களுடைய பூச்சாண்டி வேஷத்தின் உண்மையை உணராமல் நம்மவர்கள் இந்தியாவிலும் ஜெர்மனி இராஜ்யம் ஏற்படுத்த வந்துவிடுமென்று மனோராஜ்யம் செய்து வீண்பேச்சுப் பிதற்றி வருகிருர்கள் என்று சொல்கிருர். ஜெர்மனிபோடும் "பூச்சாண்டி" வேஷம் என்னவென்று முன்னுல் எடுத்துச் சொல்வது அவசியம். யுத்தம் என்று ஏற்பட்டால் அரசர்கள் தம் சைனியத்தைக் கொண்டு எதிரி சைனியபலத்தை முறியடித்து அதனுல் வெற்றி தோல்வி இன்னுர் பக்ஷம் என்று ஏற்படுத்திக் கொள்வார்கள். அப்படிக்கின்றி சைனியத்தில் சேராதகுடிகளைப் பயமுறுத்தவென்று ஆயுதம் தரித்த வீரர்கள் நிராயுதபாணிகளான குடிகளை ஹிம்ஸித்து பயமுறுத்துவது யுத்த தர்மத்தைச் சேர்ந்ததல்ல. இராக்கொள்ளை, பகற்கொள்ளையிடும் கூட்டக்காரர்கள் இப்படி ஜனங்கள் மனதில் பீதியையுண்டுபண்ணி ஜனங்கள் மனங் குழம்பியிருக்கும் சமயம்பார்த்து அகப்பட்டதைக் கொள்ளையிட்டுக்கொண்டு போவது வழக்கம். அந்த மாதிரி ஜெர்மானியர் யுத்தத்தில் சம்பந்தப்படாதவர்களைக் கொடுமையிழைத்து எங்கும் அவர்களிடத்தில் ஒருவித பீதியுண்டாக்கப் பார்க்கிருர்கள். இதன் முடிவுநோக்கம் என்னவென்ருல் சாமான்ய ஜனங்கள் தங்கள் கவர்ன்மெண்டாரிடத்திலிருக்கும் நம்பிக்கையை யிழந்துபோக